

EGYHÁZKÖZSÉGI *Levél*

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXV. évfolyam

2021. Űrnápjá

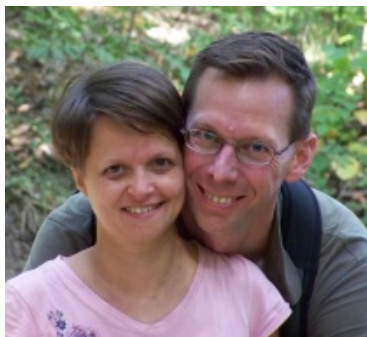
Ima

Urunk, add nekünk azt a szeretetet,
amely mindent hisz, mindent remél,
és mindent eltűr!
Ez a szeretet kísérfjen bennünket életünk útján,
ragyogja át szívünket és értelmünket,
sugározzon belőlünk otthonunkban
és minden ember felé, akivel találkozunk.
Ez a szeretet szentelje meg munkánkat,
legyen vigasztalónk a világ ítékezései esetén!
Legyen mécses, ha sötétség vesz körül minket,
és legyen a híd, amelyen át lelkünk
a te karjaidba hull!
Ámen.

Ima a verbita Missziós Imakönyvből

Beköszöntő

Amikor Orsival ennek az úrnapi lapszámnak a borítóját kellett kiválasztanunk, komoly dilemmával szembesültünk. Két ide illő képet is találtunk ugyanis a plébánia honlapjának galériájában a legfrissebb fotók között. Az egyik ideális úrnapi téma volt: a felajánláshoz összekészített kehely a borral

és vízzel és az ostya. Nekem rögtön megtetszett, mert a nagyon jó minőségű fotó szép borítóképet adott ki. Orsi azonban a másikat javasolta – ezt látjátok most az újság borítóján – és rá kellett jönnöm, hogy igaza van. A mostani írásokból ugyanis olyan dinamizmus, lendület tükröződik, amit sokkal jobban kifejez az a kép.

Milyen lendületre gondolok? Az Isten lendületére, vagy nevezhetjük a Szentlélek szelének is, amivel megmozgatja a közösségünket, és több testvérünk egyéni életét is. Ez a szél változást hoz a lelki életünkbe, Isten meg akar újíttani minket általa.

Kívánjuk Nektek, olvasóinknak, hogy a történetek hatására Ti is éljetekek át olyan lelki megújulást, mint amiről ezek az írások tanúskodnak!

Schwarzkopf Bálint és Orsi

TARTALOM

Az ünnep üzenete

Ők nem hallgathattak... és mi? – Henrik atya 4

Élő vízforrás

Rovatvezető: Vasné Dám Réka

Készület a szentáldozásra – Vasné Dám Réka 6

Gondolatok

Védelmünk a gonosz ellen – Molnár Cecília 9

„... mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van...” – Szakácsné Ujházy Mária (Mickó) 10

Tanúságtétel

Bizonyosság – Tomka János 12

Bérmálásom története - Andi – Kramer Andrea 15

Bérmálásom története - Steffen – Kramer Steffen 18

Hálás vagyok – Bagó Bálint 21

Meghívás – Schwarczkopf Bálint 24

Olvastam... Rovatvezető: Szóts Miklós

A szent háromnapról - Pünkösd ürügyén – Szóts Miklós 27

Lelki élet

Napi 6000 ima - erre „Igent mondok” – Borbélyné Bató Margit 30

Szeretetmorzsák Rovatvezető: Bene Lajos

Nálad kinek a lufija van? – Bene Lajos 32

Ökumené Rovatvezető: Szóts Miklós

Ökumené - a karanténban – Szóts Miklós 34

Lelkiség

A karizmatikus megújulás elterjedése Magyarországon – Fejes Imre 36

Közös(s)égi találkozások Rovatvezető: Szakácsné Ujházy Mária

Szeretsz-e engem? – Schwarczkopf Bálint 42

Közösségeink

Rovatvezető: Schwarczkopf Orsi és Bálint

Az Apaklubról – Medgyessy Ferenc és a klubtagok

44

Arcok-szakmák-hivatások

Rovatvezető: Kiss István

A könyvtárosok – Kiss István

47

Gyökereink

Rovatvezető: Kiss Gábor

Az albertfalvi templomi énekkar története

4. rész: Az énekkar többi szolgálata – Kocsis István

52

Könyvajánló

Albertfalva 200 éves – Kiss Gábor

58

Afanimators

Rovatvezető: Fejes Miklós

Egy telefonbeszélgetés – Nagy Zsófi és Bató Misi

60

Don Boscós hírek

Rovatvezető: Makrai Ákos

Iskolakert – Farkasné Di Giovanni Judit

64

Anyák napja a Don Boscóban – Nagyné Domonkos Judit

65

Gyereksarok

Rovatvezető: Kovács-Rokolya Boglárka

66

Közösségi ház

Szent Mihály Közösségi Ház – Bene Lajos

68

EGYHÁZKÖZSÉGI *Levél* Megjelenik évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor. Kiadja: az Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség 1116 Budapest, Bükköny u. 3. Felelős kiadó: Dr. Gábel Henrik plébános. Alapító szerkesztő: Kiss Gábor. Szerkesztők: Schwarczkopf Bálint és Orsi. Szerkesztőbizottság: Ágh József és Edit, Bene Lajos, Fejes Miklós, Gábel Henrik, Kiss Gábor, Kiss István, Kovács-Rokolya Boglárka, Makrai Ákos, Riszterer Zsuzsanna, Szakácsné Ujházy Mária, Szóts Miklós, Vasné Dám Réka és Vas Gábor. Lektorálás: Magony-Biró Kata és Magony Andor. Fotók: Tomka Ildikó, www.pixabay.com, www.cathopic.com, internet. Nyomdai munkálatok: VAREG Nyomda Kft.

Következő lapszámunkba 2021. szeptember 5-ig várjuk írásaitokat az egyhazi.kozsegilevel@gmail.com címre.

Ők nem hallgathattak... és mi?

Piros pünkösd napja után vagyunk. Arcunkba mosolyog a tavasz, az ébredő természet madárdala az élet diadalát ünnepli. De vajon életre kelt-e bennünk az a húsvéti dallam, amely a Feltámadott győzelmét hirdeti? Könnyen válaszol igennel az a rutinos válaszó, aki soha nem hagyja magát váratlan kérdésekkel meglepni, akinek mindenre naprakész ötletei és módszerei vannak, aki az élet szakavatott ismerőjének vallja magát.

Szívesen elidőzöm az ősegyház életének szemlélésében, akik hagyták magukat Isten Szentlelke által meglepni, és talán épp azok az apostolok és közösségi tagok illeődtek meg leginkább a Lélek működésén, akiken keresztül Ő cselekedni, szólni, hatni kezdett. Azok a tanítványok, akik pünkösd előtt tudtak Jézus feltámadásáról, a Lélek kiáradása után hirdetni kezdték azt. Akik azelőtt megőrizték szívükben Jézus örömhírét, azok egyszerre szükségét érezték annak, hogy elmondhassák: *„Mi nem hallgathatunk arról, amit láttunk és hallottunk...”* Akik addig bezárkózva az Élet győzelmének ismerői voltak, egyszerre nyitottá váltak arra, hogy megismertessék titkukat másokkal.

Mennyire titokzatos ez a pünkösd csoda! Elbűvölő, magával ragadó, feltartóztathatatlanul győzedelmeskedő: *„Mi nem hallgathatunk...”* Igen, ebben rejlik a húsvéti hír hatása: tovább akarják adni azok, akik Vele találkoztak.

Mennyire jó lenne, ha közös- ségünket is ez a benső erő hajtaná a tanúságtételre!

Nem csupán az Eucharisztia csodájának ünnepe, az Úrnapja hív bennünket arra, hogy őszinte vallomást tegyünk arra vonatkozólag, ki nekünk Jézus az Oltáriszentségben, hanem a közeledő Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus is. Mennyire átformálná Jézusba vetett hitünket az, ha szívvel-lélekkel beleállnánk ennek a közeledő nagy eseménynek sodrába is! Milyen erővel hatna vissza ránk az, ha nem burkolóznánk a félelem, vagy a közöny leplébe, hanem őseinkhez hasonlóan mi is hittel „szétekelnénk” a világba, hogy *„Krisztus kenyér, s bor színében Úr s király a föld felett!”*

Ha még óztkodunk esetleg egy kicsit attól, hogy Jézusról másoknak beszéljünk, ha húzódozunk attól, hogy hitünket „megénekeljük” mások előtt, akkor itt az idő, hogy hívjuk és kérjük a Szentlelket: *„Jöjj, bátorság Lelke és szabadíts fel bennünket a tanúságtévő keresztény életre! Hasson át minket az a húsvéti öröm, amely szívünkből ellenállhatatlanul kikívánczik és csak arra vár, hogy a másik emberrel megosztva megkétszerezetten térjen vissza hozzánk!”* Ezzel az imával kérem Mindnyájatok számára Úrnapján és a közelgő kongresszusra való készület idejére a Szentlélek ajándékait!

Szeretettel:

Henrik atya

Készület a szentáldozásra

Lassan négy éve készülünk lélekben az eucharisztikus kongresszusra, azonban ez a lelki felkészülés nem csupán a kongresszusról szól, mint eseményről, hanem a Jézussal való találkozásról az Eucharishtiában, amely a szentáldozásban teljeseedik be.

De hogyan készüljünk a szentáldozásra? Készüljünk-e egyáltalán? Szükség van rá? Pio atya szerint: „*Gyermekeim, sohasem lehet elég a felkészülés a szentáldozásra.*”

Egyik ilyen fontos lelki készület az imádság. Hallottam már ilyen kérdést: mi a fontosabb: a szentségimádás vagy a szentáldozás? Hogy választ kapjunk, példaként nézzük a házasságot! Egy házasságban mi a fontosabb? Az egyesülés, hogy a férfi és a nő egy test, egy lélek legyen, vagy hogy beszélgessenek, meghallgassák egymást, kedveskedjenek egymásnak? Beláthatjuk, hogy bár a cél az, hogy eggyé váljunk, milyen lesz az együttléteünk, ha egyébként egymáshoz sem szólunk, és nem törődünk a másikkal, vagy esetleg haragban vagyunk?

Az, hogy egy házaspár mennyi minőségi időt tölt egymással, nagyon változó, és nem lehet meghatározni pontosan, hogy mennyi a megfelelő, az elég. A lényeg, hogy tudjuk: „*fontos vagy számomra, és fontos vagyok számodra*”. Van, hogy csak tíz percet tudunk beszélgetni, máskor van egy óránk, és nagy ritkán lehet, hogy még együtt tudunk tölteni egy hétvégét is, de mindig önmagunkat adjuk a másiknak ajándékba.

Jézus egészen biztosan nem számolgatja, hány órát voltunk a templomban, mennyi imát mondtunk el vagy hogy mikor voltunk utoljára lelkigyakorlaton. Nem az idő mennyisége számít, hanem, hogy az imádságunkban és az életünkben is önmagunkat adjuk neki.

„Bármit adsz, ami nem te vagy, semminek tekintem, mert nem ajándékot kívánok én, hanem téged magadat. Amint te sem elégednél meg azzal, hogy minden tiéd legyen, de én ne, ugyanúgy nem telik nekem sem örömöm semmiben, amit adsz, ha magad nem adod nekem.” (Kempis Tamás: Krisztus követése IV. könyv 8.)

Amikor pedig a házások haragban vannak, akkor egyszerűen semmi sem működik. A kapcsolat lefagy, és a jeget semmi sem olvasztja föl, csak a bocsánatkérés és a megbocsátás. Ha Istent megbántottuk, akkor ne áldozunk addig, amíg bocsánatot nem kérünk. *„Ahhoz, hogy egy hólégballon a magasba repülhessen, le kell róla akasztgatni a súlyokat. Ugyanígy, ha egy lélek is fel szeretne szállni az égbe, akkor meg kell szabadulnia a legkisebb bűnöktől is.”* (Boldog Carlo Acutis)

Nem „jónak” kell lennünk – hiszen tudjuk, hogy *„senki sem jó, csak az Isten”* (Lk 18,19) –, hanem tisztának: *„Én a tiszta szívet keresem, ott van az én nyugovásom helye.”* (Krisztus Követése IV. könyv 12.) Ahhoz pedig, hogy tiszták legyünk, semmi mást nem kell tennünk, mint bűnbánatot tartani, ha súlyos a bűnünk, akkor pedig meggyónni. *„Azt akarja az Atya, hogy mindnyájan üdvözljük Krisztus által, és mocsoktalan szívvel és tiszta testtel fogadjuk be őt.*

Kötelességek vagyunk ugyanis bűneinket meggyónni a papnak és tőle venni a mi Urunk Jézus Krisztus testét és vérét.” (Assisi Szent Ferenc)

A szentgyónás által kiengesztelődünk Istennel és hiába vagyunk rosszak és méltatlanok, visszakapjuk keresztelési ajándékunkat a mennyei Atyától, a menyegzős ruhát, amely nélkül ki lennénk zárva a lakomáról, melyet az Ő fiának rendezett. (Mt 22,1-14)

A készület fontos része még, hogy a szentmisén a szentáldozás előtt elimád-

kozzuk a Miatyánkot, majd kiengesztelődünk egymással. Ekkor – Jézussal együtt – kérjük az Atyát, hogy adja nekünk Krisztust ma is, és megígérjük, hogy mi is megbocsátunk egymásnak *„mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsátsd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek”*.

Nem csak Istennel, hanem az emberekkel való kiengesztelődés és béke is fontos, mielőtt áldozunk. Erre Jézus a hegyi beszédben tanít minket: *„Ha tehát ajándékot akarsz az oltáron felajánlani, és ott eszedbe jut, hogy embertársadnak valami panasa van ellened, hagyd ott ajándékosodat az oltár előtt, s menj, előbb békülj ki embertársaddal, aztán térj vissza és ajánld fel ajándékosodat.”* (Mt 5,23-24)

Imádság, önátadás, tiszta lelkiismeret, kiengesztelődés. Ezek a legfőbb feltételei szívünk békéjének. Erre a békére van szükségünk ahhoz, hogy a szentáldozás gyümölcseit élvezhessük. *„Az Eucharisztia az én országutam a mennyországba. Minél többször járulunk szentáldozáshoz, annál inkább hasonlatossá válunk Jézushoz és már itt a földön megízleljük a mennyországot.”* (Boldog Carlo Acutis)

Vasné Dám Réka

Védelmünk a gonosz ellen

Az ördög teljes erőbedobással dolgozik, és ha csak egyetlen egy kis szikrát is meglát valahol, pillanatok alatt hatalmas tűzvészt generál a legkisebb rosszból is. Úgy hevíti, mint tűz a vasat, beolvasztja még a legkeményebb jellemet is, ezért nem szabad engedni a kísértésnek egyetlen pillanattig sem. Nem szabad halogatni, hogy majd holnaptól, mert addigra oly' mélyen belénk költözik, belénk ivódik, hogy önerőből lehetetlen lesz megszabadulni tőle.

A legerősebb védelmünk maga az Úr Jézus, az egyetlen, aki meg tud védeni attól, hogy közelünkbe férközhessen a Sátán. Ő adta nekünk az imát, amely a leghatékonyabb fegyverünk a gonosz ellen, mert az imádság által véd és őriz. Semmi sem tartja hatékonyabban távol tőlünk a gonoszt, mint a rendszeres ima és a gyakori jelenlétünk Isten házában, ahol a szentáldozásban magunkhoz vehetjük az Ő Szent Testét és Véréit. Ingerli a Sátánt, hogy ha nem talál fogást rajtunk – bár nagy erővel rendelkezik –, de amíg hajlíthatatlanok maradunk, addig sem tesszük érdekeltté abban, hogy továbbra is támadjon. Vigyázzunk a lelkünk épségére, mert folyamatosan lesben áll és bukott angyalként feltételezi, hogy előbb-utóbb úgylis megroppanunk és mi is elbukunk...!

A Csoda, aki az Isten, még ekkor is meg tud mutatkozni, mert ha kérjük és elfogadjuk, Ő lesz az, aki felsegít bennünket. Ott marad körülöttünk a Sátán is, de már lefegyvereztük és ameddig kitartóan, igaz hittel és mindig a Jó jelenlétében maradunk, védelemre lelhetünk. Higgyünk az ima erejében és ne szégyelljünk imádságot kérni testvéreinktől sem! Gyötörheti testünket betegség, lelkünket hiány, ha hiszünk Jézus soha el nem múló és örök szeretetében, akkor Ő a legnagyobb sivárság közepette is inni ad nekünk, mert tudja, hogy szomjazunk. A Szentlélek legyen velünk mindig és mindenhol! Válgják életcélunkká a Jézussal való kapcsolatunk őrzése, ápolása és megújítása! Akarjuk az életünk részévé tenni, mindenbe bevonni Őt!

„Élek, de már nem én, hanem Krisztus él én bennem.” (Gal 2,20)

Molnár Cecília

2021. Úrnapja

9

„... mert úgy tanította őket,
mint akinek hatalma van...”

Máté evangélista a hegyi beszédet zárja ezzel a gondolattal (Mt 7,29), Márk pedig Jézus nyilvános működése kezdetére helyezi a kafarnaumi zsinagógában mondott beszéd zárásaként (Mk 1,22).

„Tanításával ámulatba ejtett mindenkit, mert úgy tanított, mint akinek hatalma van, nem úgy, mint az írástudók.”

Hatalom, uralkodás, irányítás, parancsolgatás. Ezek a fogalmak asszociálnak egymással, de Jézus személyisége nem fér ebbe a sorba. Akkor hogyan értsük ezt az igét?

Ne emberi módon gondolkodjunk, hanem az Atyaisten „fejével”! Jézus többször is figyelmeztet erre bennünket Péteren keresztül: *„De ő elfordult és így korholta Pétert: «Takarodj előlem, Sátán! Terhemre vagy, mert emberi módon, s nem Isten terve szerint gondolkodol.»”* (Mt 16,23) Tanuljunk meg Isten terve szerint gondolkodni! Kezdjük ezt most a „Jézus hatalma” fogalommal! Jézus élete tanúság az alázatról, szolgálatról: a szegényekhez, megalázottakhoz jött, szóba áll a bűnösökkel, megmosta apostolai lábát... Eszébe sincs uralkodni, parancsolgatni, hatalmaskodni. Az ő hatalma egé-szen másban áll!

Az emberek végighallgatják a hegyi beszédet, és rajonganak Jézusért. Amit hallottak, az egészen másként szól, mint amit eddig prédikáltak nekik a papok. Nem akarnak hazamenni, újra és újra találkozni akarnak vele. Mi a titka? A leendő apostolokhoz annyit szól: kövessetek engem – és azok eldobják a halászhálót, otthagyják apjukat, és mennek utána. Mi a titka?

„Jézus ezt mondta nekik: «Gyertek, kövessetek, és emberek halászává teszlek benneteket.» Rögtön otthagyták hálójukat és követték. Alig ment valamivel tovább, megpillantotta Jakabot, Zebedeus fiát és testvérét, Jánost, amint a hálót szedték rendbe a bárkában. Őket is mindjárt meghívta. Erre otthagyták apjukat, Zebedeust, halászlégényeivel a bárkában, és a nyomába szegődtek.” (Mk 1,17-20)

Vagy Lévi, a vámos, otthagya minden bevételét és ment. Mi a titka?

„Megszólította: «Kövess engem!» Lévi ekkor otthagyt mindent, és csatlakozott Jézushoz.” (Lk 5,27-28)

Nagyon egyszerű, benne foglaltatik a válasz a fent idézett mondatokban: *„... nem úgy, mint az írástudók.”*

Az írástudók nehéz fizikai és lelki terheket róttak az emberekre, ám ők ezeket nem tartották meg. Az istenkép, amit közvetítettek, egészen más volt, mint a Jézus által bemutatott Atyaisten. Jézus egy szerető, irgalmas, gondviselő Istent mutat be, és irgalmas, alázatos, szolgáló viselkedésével eléjük/elénk éli az üdvösség útját. Egyszóval Jézus isteni hatalmát a csodáiban gyakorolja, az emberek megsegítésére, az emberek szolgálatára használja, példát mutatva erre nekünk. Az Ő hatalma hitelességében, kisu-gárzásában gyökerezik. Egyéniségéből sugárzik az őszinte, igaz szeretet.

„... Jó nekünk itt lenni! ...” (Lk 9,33) Ezt érzi mindenki – nem csak a három apostol –, aki találkozik vele. Hát találkozunk vele minél többször!

Két kérdés vetődik fel, amikor szeretném életre váltani a fenti szemlélődést:

- o Megérint-e engem is Jézus „hatalma”, kisugárzása? Elhagyok-e érte mindent, és követem-e őt az üdvösség útján? Mekkora erővel vonz engem magához Krisztus?
- o Vajon nekem van-e ilyen kisugárzásom? Én, mint Krisztus-képmás, mennyit sugárzok az istenszeretetből? Az életem tükrözi-e, hogy az Atyaistenhez tartozom?

Mickó

A cikk címképpen Carl Heinrich Bloch „A hegyi beszéd” című festményének részlete látható.

Bizonyosság

Tomka János vagyok, 40 éves, háromgyermekes édesapa. A barátaim csak Janónak szólítanak. Általában a vasárnap 10 órás szentmisén a jobb első padtömb első sorában szoktunk ülni a családommal. Meg kell jegyeznem, hogy bár a gyermekeinket katolikus hitben neveljük, én magam nem voltam vallásos, a misékre a feleségem és a gyerekeim miatt jártam. Nem volt ezzel semmi problémám, elfogadtam, hogy így élünk, de Isten létezésében egyszerűen nem tudtam hinni. Úgy voltam ezzel, hogy lehet, hogy van Isten, de én addig nem fogok hinni benne szívből, teljes hittel, amíg erről bizonyosságot nem szerzek. Nekem az kevés volt, hogy valaki, vagy akár ezer ember is mondja, hogy Isten létezik, ameddig én magam nem szerzek erről bizonyosságot.

Nem tudtam, hogy milyen ára van a bizonyosságnak, amire várok, ameddig nem szembesültem azzal, hogy milyen az, ha megkapom...

Február végén én is elkaptam a vírust. Nem nagyon rémített meg a dolog, mert úgy gondoltam, hogy egy egészséges, nem dohányzó, fiatal szervezet hamar legyőzi a betegséget. De nem így történt. Kilenc napig küzdöttem otthon lázasan, álmatlansággal, rossz közérzettel. A tizedik napon már éreztem, hogy fulladok, ezért mentővel beszállítottak a törökbálinti tüdőgyógyintézet COVID osztályára. Ott egy nap után az állapotom olyan mértékben romlott tovább, hogy nem maradt más lehetőség, csak a lélegeztetőgép. Elaltattak, intubáltak és lélegeztetőgépre kötöttek, majd a Fiumei úti Baleseti Központ COVID intenzív osztályára szállítottak.

A tüdőmnek ekkor már csak nagyon kis része dolgozott és az egész szervezetem nagyon nagy bajban volt. Az intenzív osztályon eleinte még tovább romlott az amúgy is elég rossz állapotom, az orvosok sem tudtak semmi biztatót mondani a feleségemnek.

Ám az ötödik napon megmagyarázhatatlan változás állt be az állapotomban. Hirtelen javulni kezdtek az értékeim, annyira, hogy az orvosok úgy döntöttek, megpróbálnak levenni a lélegeztetőgépről és felébreszteni a mesterséges altatásból. Ez a hatodik napon sikerült is. Így hat nap után újra ébren, javuló állapotban feküdtem az intenzíven. Három héttel azelőtt még egy egészséges, életerős ember voltam, most meg egy pelenkázott, katéterezett, becsövezett, oxigénmaszkkal lélegző beteg. Másnapra tovább javultak az értékeim, így visszaszállítottak a törökbálinti tüdőgyógyintézetbe, hogy ott kezeljenek tovább. Itt újra kellett tanulnom járni, mert az izmaim elsorvadtak. Szerencsére itt is olyan szépen javult minden értékem, és olyan gyorsan regenerálódtam, hogy bár az orvosok azt jóslták, hogy húsvétig biztos bent kell lennem, már másfél héttel korábban, 14 nappal az ébresztés után hazaengedtek a kórházból, hogy innentől otthon lábadozzak. Ez pont a születésnapomon történt, így születésnap ajándékként újra otthon lehettem.

Az alatt a hat nap alatt, amíg altatásban voltam, volt egy különös élményem, amit mindenképp szeretnék megosztani veletek. Semmi másra nem emlékszem az egész altatásból, de erre nagyon határozottan. Az élmény három részből állt, amik között nagyon nagy az intenzitásbeli különbség. A legelső volt a legintenzívebb, a második kevésbé és a harmadik még kevésbé. Ezt éltem át:

- 1. Találkoztam Istennel, és a találkozásom Istennel valóság. A legerősebb, legintenzívebb érzés ebből az istenélményből, hogy a találkozásom Istennel valóság. Nem álom, nem képzelgés, hanem tiszta valóság.*
- 2. Isten elmondja, kinyilatkozza felém, hogy minden embert szeret, minden embert egyformán szeret.*
- 3. Isten elmondja, kinyilatkozza felém, hogy visszamehetek, visszaenged.*

Az egész élmény alatt csak ketten voltunk, Ő meg én. Én nem beszéltem, nem kérdeztem, csak hallgattam, amit Ő mondott.

Nem tudtam, hogy hol vagyunk, abban se vagyok biztos, hogy tudtam-e, hogy beteg vagyok. Nem kértem, hogy visszamehessek, azt se tudtam, hogy hova vissza, csak elfogadtam. Nem tudom leírni se a környezetet, se azt, hogy hogyan nézett ki Isten. Talán egy nyugalom, biztonságérzet töltött el, amikor azt mondta, hogy minden embert szeret.

Mióta felébredtem, maga az élmény napról-napra fakul, de a bizonyosság és az istenhit megmaradt, elvehetetlen már tőlem. Őszinte leszek, nem ilyen körülmények között akartam az istenhitet, a bizonyosságot megkapni. De az, hogy itt maradhattam, számomra és számotokra is egy csodálatos ajándék. Tudjátok, tényleg úgy érzem, hogy fontosabb, hogy a családom, a szeretteim, az értem imádkozók kaptak vissza engem, mint az, hogy én őket. Én elsősorban a hitet kaptam meg és csak másodsorban, hogy itt maradhattam.

Utólag tudtam meg, hogy milyen sokan imádkoztak értem, sőt, hogy Henrik atya bement a Fiumei útra, ahol már altatásban voltam, és ott, a COVID intenzív osztályon megkeresztelt és megbérmált engem. Nagyon hálás vagyok neki, és mindenkinek, aki imádkozott értem. Biztosan érzem, hogy az imák nélkül nem írhatnám ma le ezeket a sorokat. Hálás vagyok az orvosoknak, nővéreknek és ápolóknak, akik segítettek visszajönni a mélységből. Hálás vagyok Istennek, aki visszaengedett. A gyógyulásom egy valódi csoda, és a bennem történt változás is az. Mióta felébredtem, nem félek a haláltól és az élet hétköznapi problémái sem izgatnak úgy fel, mint azelőtt. De a legfontosabb, hogy most már hiszek. Egy hitet kereső emberből csodás körülmények között hívó lett.

Tomka János

Bérmálásom története

Andi

Mindenekelőtt hálás köszönettel tartozom először is Ákos atyának és mindazoknak a kedves testvéreknek, akik támogattak, tanítottak, vezettek és elkísértek ezen az úton.

Hogyan is jutottam el a bérmálkozásig? Talán érdemes a gyermekkorommal kezdeni. Édesapám egy kicsi Budafoki úti kápolnába vitt magával szentmisére kisgyermekkoromban. Tőle tanultam meg, hogyan imádkozik egy igaz ember. Ezen nem azt kell érteni, hogy tanítgatott, hanem szó szerint „csak” néztem és figyeltem őt.

Később, mint valószínűleg sokunkkal közölünk megtörtént, a kamaszkorban a gimnázium majd az egyetemi évek sokat tettek annak érdekében, hogy eltávolodjak a megtapasztalt tradíciótól. Fiatal felnőttként kezdett bennem éledezni az *Igazság* iránti vágy, mely ma is bennem él és vonz Isten felé. Azokban az évtizedekben, mert bizony évtizedekről kell beszélnem..., „kóborló” hívő voltam. Ezen azt értem, hogy be-betértem alkalmanként, főleg hétköznapokon az általában üres templomokba, ahol nagyon elmélyültem *kértem* Istentől. Általában mindig ugyanazt kértem: adjon nekem egy nemeslelkű társat, akivel családot tudunk alapítani, és igazságban, becsületben tudunk egymással élni.

Meghallgatásra találtam, és rám talált Steffen, a férjem (ez egy másik történet, talán egyszer azt is megosztom veletek, bár sokan közületek ismerik már...).

Azt hiszem, mindig az utolsó mentsvárunk a mennyei Atya, amikor már sehonnan nem várhatunk segítséget.

Szépen sorjában megszületett a három leányunk. Az a bizonyos erő csak nem eresztett, és a családdal is „kóborló” templomjárók lettünk. Eljött az a pillanat, amikor már a kislányok mélyreható vallási kérdéseire egyedül nem tudtam (nem tudtunk a férjemmel) megfelelő választ adni. Ebben az időben történt, hogy a kislányok keresztszülei feltették az egyszerű kérdést: „De hát miért nem jöttök Albertfalvára? Hiszen itt vannak gyerekmisék!” Eljöttünk.

Amit itt kaptam, soha nem felejttem el. Elöntött bennünket a „megérkezés” érzése.

Akkoriban elég sokszor hallottuk a misén a tékozló fiú történetét. Ilyenkor mindig könnyek szöktek a szemembe. A hit elmélyítésének vágya dolgozott bennem (bennünk) és megkerestük férjemmel Ákos atyát. Nekivágtunk a katekumenátus két évének.

Mindenkit csak biztatni tudok, aki hezitál, hogy menjen-e: induljon el, megéri! Sok elmélyült beszélgetés során sok ismeret csepegett belém (belénk).

Egyszer csak eljött a bérmálás napja. Volt, aki azt tanácsolta, azért azonnali csodát ne várjak. Így hát, úgy indultam el a vasárnapi esti misére, hogy csak várjunk türelemmel, csak semmi lelki „kapkodás”. Leírhatatlan élményként marad bennem a bérmálási mise. Már maga a látvány, amikor sok meglett férfiember ministráns ruhában körülveszi az oltárt, hihetetlen erőt árasztott. Tehát, eljött a pillanat, amikor mi, katekumenek az oltár előtt felsorakoztunk, és mindannyian, veletek együtt, *hívtuk a Szentlelket*.

Egyik kedves testvérünk, aki kintről, a templom előtt követte a misét, utána elmesélte, hogy egy egész sereg galamb szállt el körülbelül ekkor a templom felett. Én kiürítettem a lelkemet és átadtam magamat a „*Legyen meg a Te akaratod!*” érzésnek. Ott történt meg a csoda, amit hiszünk, megtapasztalunk, de megmagyarázni nem tudunk. Nem is szükséges, csak hagyni kell, hogy megtörténjen. Ahogy teljes békében álltam ott, és átölelt a tömött templom csendje, egyszer csak megjött az „üzenet”, amit az édesapám a Szentlélek által küldött. Ami semmi más nem volt, csak röviden ennyi: „*Édesapám most örül!*”. Eltöltött a boldogság, hiszen ő, aki már nincs közöttünk, egész életében vágyott rá, hogy közel kerüljek Istenhez, és biztatott, hogy menjek a templomba, mert a Jóisten mindenkit szeret, és csak nála lehet megnyugásra találni.

A bérmálás saját magam valójával kapcsolatban sok felismeréssel járt számomra. Biztatlak benneteket, kedves testvérek, higgyetek abban, hogy a mindenható Atyaisten jó, és gondoskodik rólunk! Higgyetek Őbenne! Vegyétek észre a jeleket, amiket kaptok tőle! Ne fogjátok a jó szerencsére és egyéb kifogásokra! Az isteni gondviselés létezik! Bízatok! NE FÉLJETEK! Imádkozzatok és higgyetek az ima erejében!

„Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20)

Szeretettel:

Kramer Andrea

Bérmálásom története Steffen

Elsőként Steffen eredeti, németül megírt tanúságtételét olvashatjátok, majd annak magyar fordítását.

Wenn ich heute auf meine Firmung zurückblicke, dann war sie der vorläufige Höhepunkt eines langen Weges, der mich nach vielen Jahren oder besser: Jahrzehnten zurückgeführt hat in die Gemeinschaft des Glaubens und der Gläubigen. Zwar gab es in meiner Kindheit noch regelmäßige Berührungspunkte mit der Kirche - weniger über die Familie als etwa über den Religionsunterricht in der Schule oder durch die Vorbereitungskurse auf die Erstkommunion, die mir ein gewisses religiöses Grundwissen mitgegeben haben, jedoch keine tiefere Bindung an die Kirche ausgelöst haben, so dass in den darauffolgenden drei Jahrzehnten Religion und Kirche keine Rolle in meinem Alltag gespielt haben.

Letztlich waren es mehrere Gründe, die mich veranlasst haben, den Weg des Glaubens erneut zu beschreiten:

- ein tiefes Gefühl der Dankbarkeit für viel Gutes, das mir in den letzten Jahren insbesondere mit Blick auf meine Familie widerfahren ist, das aber keinen Adressaten hatte (sonst wäre alles nur von Zufall geprägtes Schicksal).*
- Sicher gab es auch eine grundsätzliche Frage nach dem Sinn des Daseins, das Gefühl einer Lücke, die durch Konsum, Zerstreung und Unterhaltung nicht gefüllt werden kann.*

- *Der Wunsch, den eigenen Kindern eine geistige Heimat und Gemeinschaft mit auf den Lebensweg zu geben und ihnen die Leitlinien für ein tatsächlich erfülltes Leben zu zeigen.*

Mit Anfang vierzig war ich in der glücklichen Situation, dass ich diese Gedanken mit meiner Frau Andrea teilte und die Suche nach einer geistigen Heimat somit eine gemeinsame werden konnte, auch wenn die Ausgangspunkte für uns beide durchaus verschieden waren.

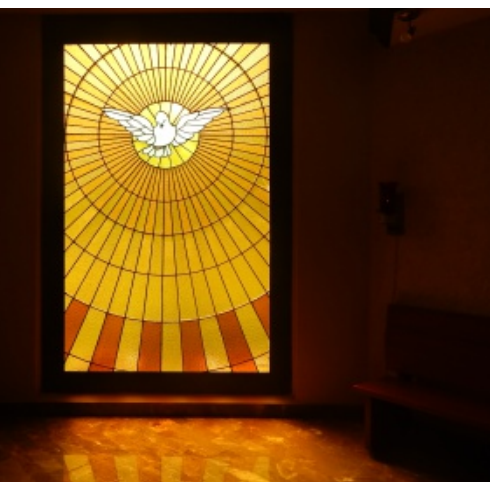
Die 2 Jahre im Katekumenes Hittan haben für eine kontinuierliche Begleitung und Unterstützung auf unserem Weg gesorgt, eine Auseinandersetzung mit unglaublich vielen Fragen des Glaubens ermöglicht und nicht zuletzt praktische Wissenslücken geschlossen. Das wichtigste waren jedoch die Menschen, denen wir in über 2 Jahre bei dieser Gelegenheit begegnet sind und der Austausch mit Ihnen, der so viele neue Perspektiven und Sichtweisen ermöglicht hat und so zahlreiche gute Gedanken inspiriert hat. An dieser Stelle möchte ich besonders Ákos atya nochmals für seinen engagierten Einsatz in diesem Zusammenhang danken, viele positive Momente aus 2 Jahren Katekumenes Hittan werden uns aus dieser Zeit dauerhaft in Erinnerung bleiben.

Die Bérválás selbst hat sich dann als überaus würdige und erhebende Feier erwiesen, ich bin dankbar, dass ich daran teilhaben konnte. Die vielen Freunde und Bekannten, welche die Messe besucht und uns an diesem Abend begleitet haben, haben uns auch wieder einmal den besonderen Wert dieser Gemeinschaft der Gemeinde in Albertfalva vor Augen geführt. Für mich war die Bérválás ein wichtiger Schritt auf meinem persönlichen Weg des Glaubens, ein Moment der Bestärkung und Bestätigung.

Visszatekintve, a bérválásom volt annak a hosszú útnak a csúcspontja, mely sok év, sőt évtized kimaradása után visszavezetett engem a hívők közösségébe és a hithez. Gyermekkoromban még több szálom volt kapcsolatom az Egyházzal – kevésbé a családom által, inkább az iskolai hitoktatáson, vagy az elsődíjzások felkészítésén keresztül. Ezek adtak bizonyos hitbéli alapismeretet, de nem vittek közelebb, és nem mélyítették el a kapcsolatomat a hittal. Így az Egyház és a hit nem játszott szerepet a hétköznapijaimban.

Végül több ok vezetett arra, hogy a hit útjára lépjek:

- nagyon hálás vagyok azért, ami velem történt az elmúlt években, különösen a családom tekintetében, amit nem tudtam Kihez kötni (csak a véletlenre lehetett volna fogni);
- minden bizonnyal felmerült bennem a kérdés a lét értelméről, arról az űrről, amit nem tudott betölteni sem a fogyasztói társadalom, sem a szórakozási formák;
- a vágy arra, hogy saját gyermekeinknek iránymutatást adjak egy valóban kiteljesedett élethez, mely lelki otthont ad, és a hovatartozás biztonságát.

Negyvenes éveim elején abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy mikor feleségemmel, Andréával ezeket a gondolataimat a lelki otthon hiányáról megosztottam – annak ellenére, hogy mindketőnknél más volt a kiinduló pont – teljes egyetértésre találtam. A katekumen hittanban eltöltött két év folyamatos támogatást és vezetést adott nekünk. Hihetetlen sok hitkérdéssel és nem utolsósorban a gyakorlati ismeretekben lévő hiányosságainak megszüntetésével tette lehetővé számunkra a folyamatos fejlődést. A legfontosabbak azonban azok az

emberek voltak, akikkel a több mint két év alatt találkoztunk, és a velük folytatott eszmecsere, amely sok új perspektívát adott, és sok jó gondolatot inspirált. Ezúton is szeretnék köszönetet mondani Ákos atyának odaadó szolgálataért, a katekumen hittan két évének sok pozitív pillanata sokáig megmarad emlékeinkben.

Maga a bérmálás rendkívül méltóságteljes és felemelő volt, és hálás vagyok, hogy részese lehettem. Az a sok barát és ismerős, aki részt vett a misén és elkísért minket aznap este, ismét megmutatta az albertfalvi közösség különleges értékét. Számomra a bérmálás fontos lépés volt személyes hitem útján, a bátorítás és a megerősítés pillanata.

Kramer Steffen

Hálás vagyok

Mi jár a fejemben? A mai evangélium.

„Ha eljön a Vigasztaló, akit az Atyától küldök, az Igazság Lelke, aki az Atyától származik, ő majd tanúságot tesz rólam. Tegyetek ti is tanúságot rólam, hiszen kezdettől fogva velem voltatok. Azért mondtam el ezeket, nehogy megbotránkozzatok. Kizárnak benneteket a zsinagógákból, s eljön az óra, amikor az, aki megöl titeket, azt hiszi, hogy szolgálatot tesz vele az Istennek. Így fognak veletek bánni, mert nem ismerik sem az Atyát, sem engem. Azért mondtam el ezeket, hogy ha majd eljön az óra, eszetekbe jusson, hogy előre megmondtam nektek.” (Jn 15,26 – 16,4a)

Két hete vasárnap megkeresztelkedtem.

Majdnem 42 év kellett hozzá.

Hálás vagyok.

Egy hétköznap reggeli szentmisén hallottam ezt az evangéliumot, és megérintette a szívemet. Úgy éreztem, hogy a felszólítás a tanúságtételre nekem szól. Vettem a bátorságot és kiírtam a Facebook oldalamra.

Szüleim, nagyszüleim nem vallásosak. 35 évesen léptem be először önként egy katolikus templomba. Éjféλι szentmisén vettünk részt a feleségemmel, ahol előtte csak egyszer, nagyapám temetésén jártam, kisgyerekként. Felnőtt koromra tudtam megérteni, hogy Jézus engem is hív magához.

Visszagondolva a gyerekkoromra, már akkor is hívott. Mindig irigyeltem azokat az osztálytársaimat, akik ministrálni jártak, de soha nem mondtam nekik, nem volt hozzá bátorságom. A legjobb barátom a konfirmációjára elhívott, csodáltam a hitét. Belül éreztem, hogy szeretnék részt venni, engem valami hív oda, de az első lépést nem tettem meg akkor. Közben, ahogy kamaszodtam, elterelődtek a gondolataim. A húszas éveim vége felé kezdtem keresni újra az utamat. Éreztem, hogy valami nem kerek.

Petrával 2012-ben házasodtunk össze. Mindig is Isten színe előtt szerettem volna házasságot kötni. Mivel nem voltam megkeresztelve, ő vállalta az alakuló családjunk keresztény értékrend szerinti nevelését.

Az első gyermekünk fogantatása az elhatározás után hamar megvalósult, de nem tudtuk, hogy milyen nehézségek várnak ránk ezután. Sajnos a 12. héten nem volt szívhangja a magzatnak. Elment... Az elvesztése ébresztett rá, hogy milyen tehetetlen az ember, mennyire törekeny az élet. Azzal bíztattak minket, hogy ilyen esetben hamar megfogon a következő gyermek. Eltelt fél év, egy év, 2, 3, 4 év, és nem érkezett. Minden hónap csalódás volt. A reménytelenségben egyre többet imádkoztunk a gyermekáldásért. A meddőségi centrumban, ahová végül is jelentkeztünk, hónapokig vizsgáltak minket. A professzor utolsó lehetőségként adott még egy hónapot, hogy természetes úton megfogadjon a gyermekünk. Ekkor Isten meghallgatta imáinkat: megfogant Bendegúz. Isteni csoda! Nyolc és fél hónap múlva megszületett. Azóta is minden nap hálát adok érte Istennek.

Két év múlva Isten újra ránk mosolygott, küldött Bendegúznak egy testvért. Megérkezett második gyermekünk, Bence. Bencét Isten „jókedvében küldte”, vidámságával lassan 3 éve gyógyítja a családjunkat.

Feleségem nagymamája, Éva néni, heti rendszerességgel jár szentmisére. Ő vitt el minket egy szép vasárnapi napon az albertfalvi Szent Mihály-templomba. Nagyon meglepődtem, mert Henrik atya prédikációja számomra érthető volt. Elért hozzám.

Amikor Bendegúz fiam 3 éves lett, elérkezett az óvodaválasztás ideje. Feleségemmel szeretnénk volna keresztény értékrend szerint nevelni a gyerekeinket, de éreztem a hiányosságaimat ezen a téren (is). Elmentem Henrik atyához, hogy ajánlólevelet kérjek tőle.

A beszélgetésünk végén jelentkeztem a katekumenátusra. Először a két évtől kicsit féltem. Olyan hosszú időnek tűnt, úgy éreztem, nem tudok ennyit várni a keresztelesemre. De az idők során megértettem, hogy szükségem van rá. Rá kellett jönnöm, hogy a hitemen sokat kell „dolgoznom”. Ha nem teszek érte, magától csak elvész, mint a sziklák közé esett mag.

Az ősszel Petrával részt vettünk az Alpha kurzuson. Nagyon jó volt, hogy közösségben, kiscsoportban őszintén tudtam beszélni a kérdéseimről. A tavaszi kurzus nyitó alkalmán megkértek, hogy tegyek tanúságot az új résztvevők előtt. Ez is megerősített a hitemben.

A keresztelesemet már nagyon vártam. Eddig úgy vettem részt a szentmiséken, hogy nem áldozhattam, emiatt kicsit kívülállónak éreztem magam. Ezért a kereszteleési szentmise legemlékezetesebb pillanata számomra az első szentáldozásom volt.

Azóta igyekszem hétköznapi miséken is részt venni. Egy ilyen szót hallottam az evangélium: „Tegyetek ti is tanúságot rólam”.

A barátaim, munkatársaim nem hisznek Istenben. Kiírtam a Facebook oldalamba, mert szeretném felvállalni, megmutatni nekik is Jézust. Most ez a feladatom.

Bagó Bálint

Meghívás

Feleségemmel, Orsival sokat imádkoztunk azért, hogy Isten mutassa meg, milyen szolgálatra hív bennünket.

2019 októberében a NEK-re való felkészülés keretében szervezett *Evangelizáció iskolája* című előadás-sorozat volt az első indítása Istennek. Itt mutatta be egy kanadai plébános az *Egyházfelújítás* című könyvét. Ez adta a második nagy lökést. Hihetetlenül lelkesítő volt számomra egy olyan plébániáról olvasni, ahol rendkívül erős tudatossággal, kreativitással és odaadással dolgoznak a közösség tagjai azon, hogy megszólítsák a környezetükben élőket és megismertessék őket Jézussal, majd befogadják őket a közösségükbe. Imponáló volt az az igényesség is, ahogy a saját lelki életüket gondozzák: a közösségi tagok lelki növekedésére számos lehetőséget biztosítottak. Hogyan tudnánk mi ilyenné válni?

Nem sokkal később a képviselőtestület elnöke, Vas Gabesz, a nagyon hasonló témájú *Újjáépítve* című könyvön felbuzdulva, ugyanilyen lelkesedéssel hívott többünket arra, hogy gondoljuk át együtt, hogyan tudnánk az olvasott ötletek felhasználásával felpezsdíteni közösségünk életét. Sajnos a koronavírus járvány és a karantén időszakának nehézségei mindnyájunk figyelmét elterelték a megújulásról. A lelkesedés elszállt.

Isten akarata azonban olyan, mint a folyóvíz: ha valami gátat épít elé, utat talál magának másfelé.

Kedd esténként Orsival abban az időpontban végeztünk lelkiőr szolgálatot, ami után a tavalyi év folyamán az Új Szív Közösség havonta egyszer a missziókért felajánlott dicsőítő szentségimádást tartott. Egy óra csendes szentségimádás után soknak éreztük, hogy ebben is részt vegyünk. Az augusztusi alkalmon azonban annyira magával ragadott a dicsőítő énekek sodrása, hogy úgy döntöttünk: adunk még egy órát Istennek.

Az alkalom végén egyszer csak odalépett hozzánk Csabai Zsuzsi, hogy meghívjon a Regnum Christi által szervezett Alphára, munkatársnak.

Egy nap gondolkodás és ima után igent mondtunk a meghívásra.

Hogy mi is ez az Alpha, amit a nagy piros kérdőjeles plakátokon hirdettünk? Egy 13 alkalmas beszélgetés-sorozat a hitünk alapjairól. A beszélgetések kiscsoportokban zajlanak, ahol olyan szerető, elfogadó légkört igyekszünk megteremteni, ahol nincs rossz kérdés, az ember őszintén vállalhatja önmagát, így ideális nem hívő érdeklődők megszólítására is.

A meghívásunk óta lezajlott az őszi Alpha, majd tavasszal is indítottunk egyet, a karantén előírások miatt online formában. Ez nemrég ért véget.

S hogy mik a gyümölcsei annak, hogy vettük a bátorságot és igent mondtunk egy meghívásra? Az Alpha előadások tényleg a hit alapjaitól indulnak, de a sorozat végére meglepő mélységekig jutnak el. Ezeket fantasztikus élmény volt szervezőként is hallgatni, egészen megújították a hitéletünket. De ami igazán nagy hatással volt ránk, az az volt, hogy testközelből tapasztalhattuk Isten működését az emberek életében. A szemünk előtt változtak meg kapcsolatok, sorsok. Csak hogy a legkülönlegesebbet említsem, Tomka Janó a tavaszi Alpha résztvevője volt, amikor csodás módon meggyógyult a Covidból. Sokakkal együtt mi is imádkoztunk érte. Egészen más emberként tért vissza a kiscsoportjába. Isten a szemünk láttára változtatta meg az életét.

A kiscsoportok szerető légkörében a beszélgetés-sorozatok végére barátságok alakultak ki. Mi is gazdagabbak lettünk új barátokkal.

Tanúságtétel

Egyiküknek, Bagó Bálintnak meghatottan mondtunk igent, amikor felkért, hogy mi legyünk a keresztszülei.

Az őszi Alpha néhány frissen megtért résztvevője tavasszal már a szervezői csapatban vett részt és tett tanúságot.

Az őszi Alpha után a résztvevők egy része kiscsoportként együtt maradt. Most, a tavaszi után úgy tűnik, már két kiscsoport alakul az érdeklődők nagy száma miatt. Valami csodás kivirágzás indult el, nem csak az egyes emberek életében, hanem közösségi szinten is.

Miért mesélem el mindezt? Hiszem, hogy Isten meg akarja újítani az albertfalvi egyházközségeit. Valami új dologra hív meg mindnyájunkat – Henrik atya és Zoli atya is újra és újra erről beszélnek. Hiszem azt is, hogy minden olvasónkat személyesen is hívja valami többre Isten. Engedünk-e a hívásának? Akarunk-e csak egy kicsivel többet adni Neki? Merünk-e hinni abban, hogy Ő képes megváltoztatni a megváltoztathatatlant, megtéríteni a hitelment, átalakítani az életünket?

Ősszel újra indul Alpha. Hirdetni fogjuk a részleteket. Te kit hívnál el?

Schwarczkopf Bálint

A szent háromnapról – Pümkösd ürügyén

Olvastam... azaz sokadszorra újraolvastam Hans Urs von Balthasar *A három nap teológiája* című könyvét (Osiris Kiadó, 2000), amint már a húsvéti számban beszámoltam róla. Most, pümkösd ünnepére újra visszatérek hozzá, hiszen a szerző részletesen kitér egyháztani szempontokra is.

Pümkösd az Egyház születésnapja. Azonban, ahogy a mi születésnapunk is a világ számára való nyilvánvaló megjelenésünk napja, pümkösd is az egyház kilépése abból a „magzati” állapotból, amelyben fejlődött a tanítványok meghívásától kezdve. Jézus, még amikor tanítva járt velük, már küldi őket evangelizálni. A passió az egyház szempontjából is katasztrófális: a tanítványok szétfutnak. A keresztnél csak az asszonyok és János marad Jézussal – Balthasar számára ők jelentik a „szeretet egyházának” magját.

A feltámadott Jézus már határozottan küldi az apostolokat, és mindegyik evangélium szerint meghatározza az egyház fő funkcióit: a hit terjesztését és a szentségek kiszolgáltatását. *„Jóllehet sok szempontból már a húsvét előtti időben elő volt készítve az egyház megalapítása – a tanítványok követése és tanulása révén –, a tényleges alapítás mégis csak akkor mehetett végbe, amikor a Feltámadott befejezte művét, s halála és feltámadása révén képes volt belélehelni a Lelkét egyházába.”*

Balthasar leszögezi, hogy Jézus egyértelműen *hierarchikus* egyházat alapított.

De megkülönbözteti az egyház két oldalát: az intézményes egyházat, és a szeretet egyházát. A Jn 20,3-10 szakaszt, amikor Péter és János az üres sírhoz futnak, mint allegóriát magyarázza, amelyben Péter az intézményes egyházat, János pedig a szeretet egyházát képviseli:

„Az első és maradandó érvényű megállapításunk az, hogy Péter és János együtt futnak. Ezt az sem fosztja meg jelentőségétől, hogy a szeretet könnyedében «fut előre», míg a hivatal, amelynek számos dolgot végig kell gondolnia, csak később ér célhoz. A szeretet jól látja, ami (kívülről) látható, de előre engedi a hivatalt, amely szemügyre vesz mindent (azt is, ami kívülről nem látható), és abból, hogy a kendő rendezett, egyfajta «nihil obstat»-ra következtet, ami szabaddá teszi a belépést a szeretet előtt, minek következtében az [...] hitre tér. [...] Ez a jelenet egyfajta két kitüntetett tényezővel jellemezhető egyházat állít elénk: az intézményes egyház és a szerető egyház harmonikus feszültségben állnak egymással, a hivatal a szeretet javára dolgozik, a szeretet tiszteletteljesen elsőbbséget ad a hivatalnak.”

Természetesen nem szabad gépiesen elkülönítenünk az intézmény és a szeretet egyházát, gondolva, hogy hivatalt viselők nem lehetnek a szeretet képviselői, és viszont. A Tibériás tavi megjelenés (Jn 21) elemzésénél Balthasar is rámutat erre. Itt is a szeretet képviselője, János ismeri fel az Urat, és Péter (az intézményes egyház képviselője) ugrik ki a csónakból, és vonja azt (az egyházat) az Úr felé. A parton, a közös érkezés után az Úr háromszor kérdezi Pétert: „*Jobban szeretsz engem, mint ezek?*” A válasz magyarázata:

„Péter számára nincs más lehetőség, mint hogy [...] kölcsönvegye Jánostól a nagyobb szeretetet, hogy annak segítségével megadhassa a feltétlenül elvárt választ. [...] Az a parancs, hogy Péter legeltesse a nyáját, magában foglalja az ígéretet, hogy Péter az Urat követve vértanúhalált fog halni bárányaiért: Péter személyében így véglegessé válik a szeretet és a hivatal egysége. A szeretet evangéliuma ekképpen a hivatal apoteózisával végződik, s a szeretet beleolvad a hivatalba.”

Tudjuk, hogy az egyház története során ez az egység sokszor sérült. Balthasar is utal erre a további elemzésben. A megbízás fogadása után Péter hátratekintve meglátja Jánost, és kérdezi: „*Uram, és velemi lesz?*” Az Úr válasza elutasító: ne törődj velem! A hivatal fegyelmező szerepe és a szeretet kötetlen tágassága között „*a János-evangélium egy olyan ingatag középútra utasít minket, amelynek szilárdsága egyedül az Úrban van.*”

Ez az út nem könnyű ma sem. Vajon ma az egyházban megjelenő pápa-ellenességnek nem az a forrása, hogy Ferenc pápával egyértelműen a szeretet egyházának képviselője került a hivatal élére?

Szöts Miklós

A cikk címkéjén Eugène Burnand „Péter és János fut a sírhoz” című olajfestményének részlete látható. A kép eredetije a párizsi Musée d'Orsay-ben tekinthető meg.

Napi 6000 ima – Erre „Igent mondok”

Ezzel a jelmondattal hirdtettem meg Mária igenjéhez kapcsolódva online női lelkigyakorlatot május hónapra két szerzetesnővér és két világi fiatal. A jezsuita szellemiségű felhívásra azonnal jelentkeztem, mert:

- o erős a vágy bennem, hogy több időt szánjak az imádságra a mindennapokban és ehhez segítség, hogy a lelkigyakorlat alatt minden nap kapunk ötleteket;
- o kisgyermekes édesanyaként egyelőre nehéz lenne a rendszeres vagy hosszabb személyes találkozókra részt venni, így az online lehetőség nagy kegyelem;
- o már nagyon hiányzott a női közösség, a beszélgetések, mivel a járványhelyzet miatt eléggé elzárkózva éltünk;
- o kicsi korom óta fontos számomra Máriával is kapcsolatban maradni, szerettem volna még többet tudni, gondolkodni az ő földi életének történéseiről.

Április legvégén meghallgathattam a lelkigyakorlat himnuszát, ami egészen magával ragadott. (A YouTube-on megtalálható az „*Igent mondok*” kereséssel.) Igazán nőies, amit elsőre túlzásnak találtam, de aztán nagyon megtetszett, mert rájöttem, hogy nekünk, női lelkigyakorlatozóknak szól.

A 30 nap mindegyikén hajnalban kapjuk meg e-mailben a lelki gyakorlatokat. Egy rövid ráhangoló bevezető után az adott napi témához kapcsolódva egy kép látható és zene hallgatható. Rövid szentírási szakasz után olvashatjuk, hogy aznap melyik imamóddal tudjuk leginkább átélni Mária életének történéseit. A levél végén kapunk minden napra egy-egy „praktikus” tanácsot, segítő kérdést, feladatot – ez a kedvenc részem.

Az imádságokat egyénileg végezzük. Nekem nagy élmény, hogy egy pár résztvevő anyukával online kiscsoportban meg tudjuk osztani egymással a benyomásainkat, imaélményeinket.

Albertfalváról is sokan csatlakoztak, rögtön a lelkigyakorlat elején Zoli atya mondott értünk szentmisét. Ugyanis minden nap legalább egy miseszándékban a lelkigyakorlatozókért imádkoznak szerte az országban.

Azt hiszem, a Szentlélek gyönyörűen rendezte el, hogy még csak online formában lehetett ezt a lelkigyakorlatot elkezdni, hiszen így több mint 6000 nő csatlakozhatott. Mivel egymást is hordozzuk imáinkban, így olyan, mintha 30 napig éjjel-nappal 5 percenként imádkoznának értünk. Már csak ezért is megérte csatlakozni!

Mivel az Egyházközségi Levélbe a lelkigyakorlat harmadánál kellett leadnom a cikket, a teljes beszámoló a búcsúi számban várható.

Borbélyné Bató Margit

Nálad kinek a lufija van?

Egy interneten keringő – talán igaz – történet szerint volt egyszer egy nagyszerű pedagógus, aki egy remek példán keresztül mutatta meg a diákoknak, hogy mennyire fontos segíteni a környezetünkben lévőket, és hogy együtt többre vagyunk képesek, mint egyedül.

A pedagógus minden tanuló kezébe adott egy lufit, és arra kérte őket, hogy írják rá a saját nevüket. Ezután valamennyi lufit elengedték, amelyek így hamar szanaszét heverték az iskolában. Majd a tanár azt a feladatot adta, hogy mindenki keresse meg azt a lufit, amin a neve van, de a feladatra csak 5 percet kaptak a gyerekek. Talán nem meglepő, hogy ennyi idő alatt senki sem találta meg a saját lufiját. Itt következett a csavar: a tanár arra kért mindenkit, hogy vegyen fel egy lufit, és adja oda annak, akinek a neve rajta található. Így percek alatt mindenki megkapta a sajátját.

Valahogy ilyen logika szerint működik az egész világunk.

Valamennyien szükségét szenvedünk valamiben, egyúttal bővelkedünk valami olyan dologban, amire másnak van szüksége.

Sokan abba a hibába esnek, hogy csak a saját hiányukat próbálják orvosolni – csak a saját lufijukat keresik –, állandóan csak azzal törődnek. Nem fog sikerülni.

Mások észlelnek valami többletet – látják, hogy más lufija van náluk – és azt próbálják rátukmálni boldog-boldogtalanra anélkül, hogy kíváncsiak lennének rá, hogy valóban arra van-e szükségük a többieknek, hogy valóban azt a lufit adják-e oda, amin az érintett neve van. Eközben türelmetlenül várják, hogy mások segítsenek rajtuk – de furcsa módon csak olyan segítséget, lufit kapnak, amire valójában nincs is szükségük.

Az okosak nyitott szemmel járnak. Ha hiányt látnak, akkor megvizsgálják, hogy miképpen tudnak segíteni. Ha lufi nélküli embert látnak, akkor megnézik, hogy náluk van-e az, amire szükség van. Ha igazán karitászos lelkületűek, akkor még azt is megnézik, hogy meglátják-e másnál a hiányzó lufit, és azt elkérik a rászoruló számára. Előbb-utóbb az okosak is megkapják valakitől a sajátjukat.

A legbölcsebb, legirigylésreméltóbb emberek azok, akik tele vannak lufival és mindenkinek a sajátját adják a kezébe. Minél többet adnak át másnak, annál több lesz a saját kezükben. Ezt hogyan csinálják? Nagyon egyszerű: az összes lufijukra ez van ráírva: Jézus.

Valószínűleg nálad is van egy pár lufi, amire valaki más vágyik. Nálad kinek a lufija van?

Bene Lajos

Ökumené – a karanténban

Tavaly elhatároztam, hogy minden év elején az ökumenikus imahét ürügyén írok az első számba. Azonban idén megzavart a karantén, a nyilvános alkalmak elmaradtak. Gondoltam rá, hogy összeszedem média élményeimet, és azokról számolok be. Azonban diszgráfiám (magyarul: lustaságom) legyőzéséhez csak Henrik atya nagybőjti, húsvéti szentbeszédei segítettek hozzá. Íme.

Tudjuk, hogy október 31-e a reformáció emléknapja, amikor Luther nyilvánosságra hozta tételeit. Több rádióműsor hangzott el ennek kapcsán, kettőről szeretnék beszámolni.

Az első egy riport volt egy református teológussal. Eredetileg rajzfilm rajzoló volt, több közismert gyermekfilm készítésében vett részt. Elvégezte a teológiát, tanított is a Károli Gáspár Református Egyetemen;

s most, miután elérte a nyugdíjkorhatárt, lemondott, mondván: jöjjenek a fiatalok! Vissza akar térni a rajzfilmekhez, terve egy sorozat az Árpád-házi szentekről. Hangsúlyozta, hogy nem történelmi filmekre gondol, őt a szentek Istennel való kapcsolata érdekli. Ismétlem: ő egy református teológus.

Második élményem egy beszélgetés Fabiny Tamás evangélikus és Székely János katolikus püspök közt. Székely János elmondta, hogy fiatal korában bekerült egy református hittanórára, és rendkívül megragadta a lelkész alapos igemagyarázata. Fabiny Tamás pedig arról számolt be, hogy püspökké avatása előtt Bakonybélben töltött el néhány napot, s rendszeresen részt vett a zsolozsmákon, – s ez rendkívül mély hatással volt rá.

De szerencsére itthon, Albertfalván is történt valami. Selmeci Viktor testvér kezdeményezett egy 21 napos böjttel kísért imaszolgálatot. Ez egy baptista eredetű hagyományos felekezeti kezdeményezés. Tizennégyen vettünk részt rajta, örömmel csatlakozott karizmatikus közösségünk is. Viktor közzétette a 21 nap imaszándékainak összefoglalását, s hetente részletesen kifejtette. *„A szövegből látni – Szent Szellem, Eklézsia, gyülekezet –, hogy nem csak katolikusok vannak az imaszándékok mögött. Ez az ökumenizmus. Végre mindenki egy csónakban evez, egy célért!”* – írta Fejes Imre. A résztvevők is közölhették saját szándékaikat, Imre szabadító imákkal gazdagította a programot. Számomra nagyon fontos volt ez a három hét, s azt hiszem, a többieknek is. Sajnos karanténban voltunk, csak egy virtuális beszélgetést sikerült megszervezni. Viszont a három hét utáni hétfő reggeli misét hálából ajánlottuk fel, s a mise után néhány résztvevő találkozott. Remélem, jövőre már személyesen is együtt imádkozhatunk.

Mint már írtam, Henrik atya szentbeszédei döntötték el, hogy ez az írás megszületik. A húsvéti ünnepkör szellemét sugárzó beszédek segítettek mélyebben eljutni hitünk alapigazságaihoz: egyedül Krisztus áldozata eszközi ki számunkra az Úrral való kapcsolat lehetőségét, egyedül az Ő kegyelméből igazulhatunk meg; a mi dolgunk az, hogy Jézust hittel befogadjuk szívünkbe. Ugye, a reformáció híres „sola” (egyedül) mondatai juthatnak eszembe? Tudom, hogy Henrik atyának ez valószínűleg eszébe sem jutott, csak az evangéliumot átérezve a Szentlélek által vezetve beszélt. Ezért is lett igazi ökumenikus felhangja annak, amit mondott. Bárcsak református hallgatóság előtt is beszélne így! Nagyon elcsodálkozónának. Itt az ideje, hogy kölcsönösen eloszlassuk azokat a torzképeket, amelyeket a másik felekezetről alkottunk.

Hadd zárjam írásom egy idézettel! A húsvéti Új Emberben volt egy riport Csúry Csaba görögkatolikus teológussal, aki Fabiny Tamás evangélikus püspök titkára. Bergoglio bíboros prédikációjából idéz, amelyet egy nappal a pápává választása előtt tartott az ismert bibliai szakasról: *„Jézus az ajtó előtt áll és zörget”* (Jel 3,20). A bíboros úr ezt mondta:

„Krisztus az ajtó előtt áll és kopogtat. Krisztus azonban ma belülről kopogtat, az Egyház ajtaján és ki akar menni.”

Szóts Miklós

A karizmatikus megújulás elterjedése Magyarországon

Előző lapszámainkban olvasóink megismerhették a Karizmatikus Megújulás kezdeteit és elterjedését Európában. Sorozatunk záró cikkében a Megújulás magyarországi megjelenését és nagy alakjait mutatjuk be.

Az 1900-as évek elején szentéletű püspökünk, Prohászka Ottokár már felvetette, és egyre jobban sürgette az Egyház megújulásának, és igen komoly reformjainak szükségességét. Egyértelműen kimondta, hogy az Egyháznak vissza kell térnie az evangélium szellemiségéhez, és ehhez a Szentlélek megújító kegyelme szükséges: *„...amíg a papságban nem lesz meg a szegénység és az alázat szeretete, addig nem lesz benne az evangélium szelleme, következésképpen a működése sablon, tevékenysége csorba marad. Beszélhet, hirdetheti áruit, nem kell senkinek, még leszállított áron sem...”*

1948 után a katolikus, protestáns egyházak és gyülekezetek is nagyon komoly üldözésnek lettek kitéve Kelet-Európában. Ezt most nem részletezem, mindenki tudja. Nyugat-Európa is nagyon komoly erkölcsi válságba került, ha nem is a kommunista elnyomás miatt. Ebben a gazdaságilag fellendülőben, erkölcsileg viszont hanyatlóban lévő világban hívta össze XXIII. János pápa a II. Vatikáni Zsinatot 1962-ben, ahol már a megnyitómisén hívta a Szentleket a Szentatya, hogy újítsa meg az Egyházat. A zsinat nagyon jó, a kornak megfelelő, bár sokak által túlságosan is modern tanításokat, reformokat és célokat határozott meg, és indított el, *„hogy friss levegő áradjon be az Egyházba.”* Valószínű, hogy Prohászka püspök atya is hasonlókra gondolt.

A II. Vatikáni Zsinat utáni felpozíció nem lepte meg a Magyar Katolikus Egyházat, inkább annak sebességére nem számítottak. Magyarország is kommunista elnyomás alatt élt, ezért óvatosságra intett a klérus. Eleinte feszültséget okozott a karizmatikusok megjelenése. Tulajdonképpen a kommunista rendszerben csak egy lelkiség, és annak papjai, közösségei állták a sarat az üldöztetésük és bebörtönözésük ellenére: a Regnum Marianum. Nem véletlen, hogy a „regnumos” papok és a közösségek tagjai voltak azok, akik szép számban kezdtek csatlakozni a karizmatikusokhoz, kezdték befogadni a Karizmatikus Megújulás Lelkét, szellemiségét. Katona István atya és Kemenes Gábor atya oszlopos tagjai lettek a Karizmatikus Megújulásnak. Keglevich István atya hamar felismerte, hogy a Szentlélek „működik” a fiatalok újfajta, gitáros zenei stílusában (a Sillye Jenő-énekekben) és a II. Vatikáni Zsinat célkitűzéseiben. Ha csak tehette, együtt misézett Katona István atyával a pesti ferenceseknél. Balás Béla (Beton) atya – későbbi kaposvári püspök – szintén felismerte életében a karizmák jelenlétét és azok fontosságát.

Az 1970-es évek végén egyre több katolikus találkozott olyan, sokszor nem katolikus kereszttényel, akik átadták életüket Jézusnak. Szabadkeresztények, protestánsok, stb. voltak nagy hatással katolikus papokra és hívekre, akik velük imádkozva részesültek a „Lélek keresztségben.” Az ilyen együttélésekből futótűzként terjedt tovább a Szentlélek tüze. Ezt élte meg Nagy Sándor, Katona István, Kovács Gábor, Kemenes Gábor, Zselepszki Fábián, Maklári István, Marik Tamás, Antalóczy Lajos és Bocsa József atya, továbbá Marik József és Erzsi, és Pintér Ilcsi – Zselepszki atya „jobb keze”, hogy csak a legmeghatározóbb személyeket említsem. Ők nagyon hamar közösségeket gyűjtöttek, alapítottak. Pontosabban rajtuk keresztül Jézus, amivel ők teljesen tisztában voltak!

Katona István atya, miután részesült a „Lélek keresztségben” – ahogy a Szentlélek keresztségét Magyarországon nevezik –, azzal folytatta, hogy imacsoportokat szervezett, és 1983-tól a Kassai téren, a Szentlélek-templomban karizmatikus szentmiséket szervezett. Minden vasárnap karizmatikus miséket tartottak, amit a kommunista kormány megtiltott, mert hát a Szentlélek-templomba ilyenek járnak. Ide járt fiatal korában éveken keresztül elhunyt plébánosunk, Hollai Antal atya is. Ezek után, ahogy a Lélek vezette, kialakultak a Szentlélek szemináriumok, a gyógyító és szabadító szemináriumok.

1979-ben megalapította az Emmausz Közösséget. Az evangelizáció lett a közösség feladata és küldetése. A Marana Tha Alapítvány újság- és könyvkiadója nagyon sokáig az egyetlen volt a karizmatikus könyvkiadásban. Az Emmausz Közösséghez mintegy 40 imacsoport tartozott. Sok papi és szerzetesi hivatás és több új közösség indult el belőle.

Marik József és felesége, Erzsi, négy gyermek szülei, miután részesültek a Lélek keresztségben, hosszabb keresés után a francia alapítású Emmanuel Közösség magyarországi referensei és vezetői lettek. Igazi motorjai lettek a Megújulásnak. Elég hamar felvetődött a gondolat, hogy Magyarországon is kéne Országos Karizmatikus Találkozót rendezni. Józsi és Erzsi is a fő szervezők között voltak. 1992. szeptember 19-én rendezték meg az elsőt a Köröcsarnokban, ahol még a kosárpalánk tetején is ültek. A második és harmadik találkozót a Margitszigeten tartották. A második találkozón az egyik résztvevő testvér az Úr csodájával fölállt a tolószékből, és elkezdett szaladni fölle a lépcsőkön! Dicsőség az Úrnak!

Kemenes Gábor atya a Regnum Marianum papi közösségéhez tartozik. 1973-ban szentelték. Sok helyen volt káplán. A Karizmatikus Megújulást a 80-as évek elején ismerte meg. Ahol szolgált, ott megpezdült a hitélet. Budapesten a VI. kerületben a Szondi utcai Szent Család-templom az egyik központi helyévé vált a karizmatikus imacsoportoknak. Szentlélek szemináriumokat szervezett és zarándokutakat Medjugorje-be.

Nagyobb találkozók és az Országos Karizmatikus Találkozók leghűségesebb háttérmunkása volt. Ő vezette be, hogy pünkösöd hajnalán, a Gellérthegy tetején, a víztározónál imádkozik Budapestért és hazánkért, kérve a Szentlélek kiadását. Marik Józseffel és feleségével, Erzsivel együtt munkálkodott az Emmanuel Közösség magyarországi megalakulásáért.

Kovács Gábor atya 1977 tavaszán olvasta Suenens bíboros *Új Pünkösöd?* című könyvét, ami komoly hatással volt rá, mivel papi élete elbizonytalanodott. Jézus egy paptársán keresztül nyúlt utána. Ez a paptársa, Nagy Sándor atya, már részesült a Lélek keresztségben. 1978 tavaszán, Kiskunfélegyházán együtt imádkoztak, amikor többedmagával átadta életét Jézusnak. Április elején, mátyásföldi káplánszobájában imacsoportjával hívták a Szentlelket, mire leszállt a Szentlélek tüze. Mennyei tűz árasztotta el a kis szobát. Pünkösöd megtörtént velük is! Évekkel később, a Lélek ajándékeként alapította meg a Hét Láng közösséget. Írásai (melyek a hagiosz.net weboldalon olvashatóak) a karizmatikus gondolkodás kincses-tárai.

Zselepszki Fábíán fiatal kármelita novícius volt, amíg a kommunista rend be nem tiltotta a rend működését. Csak azért, mert szerzetesnek készült, három évet kellett dolgoznia bányákban és kényszermunka szolgálatban. 1962-ben Vácott szentelték pappá. A váci egyházmegye kis településein szolgált, nagy örömmel. Szerette a „pusztai embereket”. A Karizmatikus Megújulás egyik nagy megalapozója volt. Nagyon komoly lelkigyakorlatokat tartott a hozzá leutazó egyetemistáknak is. Az állambiztonsági megfigyelők nagyon veszélyesnek tartották az ő működését! Sok rendkívüli, sőt, nyugodtan mondható, hogy csodás esemény fűződik életéhez, amit a mellette élők meséltek/nek el. Egész életét a magyar nemzetért, Egyházért és a Sarutlan Kármelita Rend megújulásáért ajánlotta fel Jézusnak.

Dr. Gorove László, traumatológiai sebész, öt gyermekes családapa, állandó diakónus és az Országos Mentőszolgálat volt főigazgatója, aki 1991 és 2006 között, 15 éven keresztül a Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás Országos Tanácsának vezetője volt. Az egység megteremtéséért dolgozott – sikerrel –, azért, hogy a karizmatikus közösségek ne egymástól elszigetelt, rivalizáló csoportok, hanem Jézusban egyek legyenek.

Ő és felesége, Kriszta, 1999-ben megalapították a német Családok Jézusban Közösség magyarországi testvérközösségét. A Margit körüti ferencesekkel együttműködve a jegyesoktatás és fiatal házások oktatása lett a feladatuk és szolgálati területük. Ez a tevékenységük ma már fogalom!

Sokáig lehetne még sorolni a kialakuló közösségeket, imacsoportokat. Már csak azért is, mert az eddig felsoroltakon kívül még nagyon sokan vannak, akik velük egy időben, vagy utánuk jöttek, részesültek a „Lélek keresztségben”.

És a Megújulás nem ért véget, hiszen nem emberi műről van szó, hanem a Szentlélek működéséről, aki meg akarja újítani, fel akarja rázni az ő nagyon is szeretett nyáját!

Ezt bizonyítja az újabb közösségek alakulása. Nyolc Boldogság Közösség, Elizeus Közösség, Új Aratás Közösség, Siloe Közösség, Új Jeruzsálem Közösség, Élet Kenyere Közösség, stb. Igen komoly közösségek ezek, rendkívüli ajándékokkal megáldva.

2000 körül kissé elcsendesedett a lelkesedés. Ahogy komoly karizmatikus vezetők megfogalmazták, a „mézes hetek” elmúltak. A csendes, dolgos hétköznapi zajlanak. Az Egyházban a karizmák használata újból előtérbe került. Használatuk újra meglehetősen gyakori lett. Papok, püspökök és egyszerű hívek keresnek fel és kérnek fel karizmatikus közösségeket imaszándékokkal, szolgálatukat kérve. Gyógyító, szabadító és közbenjáró szolgálatok alakultak ki. A karizmák használatával újra a Szentlélek vezetésére kezd figyelni Krisztus Egyháza. Meghatározó események lettek az Egyház életében az Országos Karizmatikus Találkozók, az evangelizációs hétvégék templomokban, akár kicsi falvakban is, vagy a nagyobb evangelizációs összejövetelek gyógyító és közbenjáró imával, tanítással és lelkes énekes dicsőítéssel. Nagyon sok, igen komoly megtérés és életrendezés történik. Sok ember tér meg a karizmák működésének és használatának gyümölcseként.

Legalább két új karizmát „regisztráltak”. Az egyik az ismeret szava, a másik a képlátás adománya. Az első az evangelizálást, az ember Jézus általi megszólítását segíti, a másik a belső gyógyulásért történő imaszolgálatnál nagy segítség. Az Atya pontosan tudja, hogy mire van szüksége a mai embereknek ahhoz, hogy eljussanak hozzá.

A 2007-es budapesti Városmissziót Erdő Péter bíboros atyánk az Emmanuel Közösséggel karöltve szervezte és bonyolította le, természetesen másokkal is együttműködve.

A végén egy személyes élményt szeretnék elmesélni. A pesti ferencesek templomában 1990-től minden hónap első szombatján az esti fél nyolcas szentmise volt tavalyig az Emmausz Közösség karizmatikus miséje. Ezt minden budapesti tudta, és sokan jártunk arra a misére. 2003-ban, pár hónappal azután, hogy Erdő Péter püspököt bíborossá nevezte ki a Szentatya, eljött egy ilyen első szombati misére. Katona István atyával ketten mutatták be a szentmise áldozatot. Szerényen ült a háttérben, amíg Katona atya a szentbeszédét tartotta. A mise végén szólalt csak meg. Szeretettel köszöntötte a karizmatikus testvéreket. Örömmel jött el erre a szentmisére. Rajtunk keresztül arra kérte a Karizmatikus Megújulás közösségeit, hogy továbbra is szolgáljuk Jézust és az Egyházat. Tegyük továbbra is tanúságot Jézusról, a keresztény házasságról és a keresztény családról. Bíborosi áldását adta a résztvevőkre és a Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulásra. Megható volt, milyen szerényen, közvetlen szeretettel tette ezt.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen kezdetben, most és mindörökké. Ámen. †

A karizmatikus közösséggel a hátam mögött:

Fejes Imre

Szeretsz-e engem?

Pünkösdvasárnap előtti pénteken volt a lelkiőrök éves találkozója, ami számomra olyan különleges élményt jelentett, hogy rögtön úgy éreztem, írnom kell róla. Riszterer Zsuzsi szervezése, Henrik atya beszéde, a zene, a tanúságtevők: minden a helyén volt, mégsem az az érzés volt bennem az alkalom alatt, hogy ez egy profin megcsinált rendezvény, hanem inkább, hogy Isten vezetett minket ezen az estén.

Az alkalom a hat órai szentmisével kezdődött. Henrik atya szentbeszéde a feltámadt Jézus Péternek szóló, háromszor feltett kérdését járta körül: „szeretsz-e engem?” Péter a háromszoros tagadása után már óvatosan bizonygatta: „Uram, tudod, hogy szeretlek”. Évekkel később, Rómában mégis lehetőséget kapott arra, hogy be is bizonyítsa ezt az Úrnak: vértanúságával.

A mise közepén történt egy nagyon különleges kis epizód: egy meghívás, aminek – mivel épp lefelől ültem – én is részese lettem. A felajánlási ének alatt egyszer csak Henrik atya lejött hozzám az oltártól, és odasúgta, hogy lát kint a nyitott templomajtó előtt egy fiatal srácot, aki érdeklődve néz be, de nem mer bejönni. Hátramennék-e hogy behívjam őt a templomba? Ugyan Henrik atya vette észre, és én mentem hátra, de mégis azt éreztem, hogy Jézus volt az, aki azt a fiút behívta a templomba. Nem is kellett sokat győzködnöm, bejött és leült az egyik hátsó padba. Mise végén, az áldás után Henrik atya gyorsan hátrasietett, hogy elcsípje őt. Váltottak pár szót, majd előrekísérte az ambóhoz – pont véget ért a kivonulási ének – és hangosan bemutatta mindnyájunknak. A kicsit szégyenlősen mosolygó fiú is mondott pár mondatot magáról a mikrofonba. Kiderült, hogy Bálint a keresztnéve, hetedik osztályos az őrmezői iskolában, és sosem volt még a templomunkban, de valami kíváncsivá tette. Megtapsoltuk a bátorságáért és együtt elénekeltük érte az ároni áldást.

Talán furcsának érzitek, hogy ennyire részletesen tárgyalom ezt a kis közjátékot, de én Isten jeleként értelmeztem. Ezt a fiút megállította valami a templomunk előtt, ahol még sosem járt bent, és csak egy kis lökés kellett neki, hogy bejöjjön. Végül a lelkiőr találkozó végéig – kb. fél 9-ig – ott is maradt.

Számomra Isten azt mutatta meg ezáltal, hogy sokan szomjaznak, ami a templomban történik, és csak egy kis lökésre, egy megszólításra várnak, mint ez a fiú is. De kell valaki, aki kimegy értük a templomból, hogy behívja őket a közösségbe.

Már ezért érdemes volt elmenni, azonban ez még csak az este kezdete volt. A mise után Henrik atya a lelkiőr találkozó bevezetéseként a szemlélődő imádságról mondott pár gondolatot: az Istennel töltött csöndről, amikor nem akarok semmit se tenni, vagy mondani, csak hagyom, hogy szeressen az Isten.

Az ezt követő három tanúságtétel, Labundy Marié, Selmeci Viktoré és Tomka Janóé, mind Isten szeretetéről beszélt. Arról, hogy hogyan vigasztal, hogyan ad új értelmet a dolgoknak, hogyan válaszol a személyes igényeinkre, hogyan tölti be a hiányainkat, és hogyan fakaszt bennünk új életet. (Csak azért nem írok ezekről részletesebben, mert terveink szerint mind a hármat olvashatjátok majd az Egyházközségi Levélben – Janóét már a mostaniban.) Janó az igazán különleges és elgondolkodtató története végén egy dolgot kihangsúlyozott: Isten azt üzeni mindnyájunknak őrajta keresztül, hogy minden embert szeret. A történetek hatása alatt pár pillanatig döbbsent csendben ültünk, majd kitört a lelkes taps.

Az ezt követő dicsőítő szentségimádáson a már rég nem hallott gitáros énekek szövegei új jelentéssel teltek meg számomra. Éreztem, hogy ott van velünk Jézus, és Őt tudtam megszólítani a dalokon keresztül.

A templomból kilépve olyan gondolatok forogtak a fejemben, hogy vajon nekem lesz-e lehetőségem nem csak elmondani, hanem be is bizonyítani Jézusnak, hogy szeretem Őt?

Az Apaklubról

Amióta megalakult az Apaklub, különös figyelemmel kísérem működését. Korábban lehetőségem volt részt venni Zöldy Pál Férfisátor kezdeményezésében (satorfa.hu), s elmélyedtem a ferences atya, Richard Rohr OFM: *A férj útja* című, hiánypótló könyvében. Mindezek arra sarkaltak, hogy segítsen Pernitz Ákos barátomat az Apaklub kialakításában, mert úgy érzem, hiány van az ehhez hasonló klub összejövetelekben. A plébánia honlapján (a *Közösségek/Apaklub* menüpontban) olvasható is egy összefoglaló az Apaklub kereteiről, de nem gondolom, hogy a honlap szavai visszaadják egy baráti közösség hangulatát. Miért jó az Apaklub? Mi az oka, hogy egy nem kötelező összejövételre eljönnek, illetve most online módon is részt vesznek ezek az édesapák, hogy beszélgetve, imádkozva együtt töltsék ezt a másfél-két órát?

Hadd kezdjem egy kicsit messzebről! Felix Salten: *Bambi* című regényében olvashatók ezek a sorok:

„A gyerekek lélegzeni se mertek, míg a sűrűben el nem tűnt. A másik után néztek, de abban a pillanatban zárultak be amögött is az erdő zöld ajtajai.

Faline törte meg a csendet.

— Ki volt ez? — kiáltott, de kicsi, hetyke hangja reszketett. Alig hallhatóan ismételte Gobo: — Ki volt ez?

Bambi hallgatott. Ena néni ünnepélyesen mondta:

— Az apák.

...

Viharzó érzésekkel kérdezte Bambi:

— Fog velem is beszélni az apám?

— Biztosan, fiam, — ígérte az anyja — majd ha felnősz, beszélni fog veled, néha még nála is lehetsz.

Bambi némán lépdelt anyja mellett. Apja megjelenése egész lényét felzaklatta.

— Milyen szép — gondolta. És mindig újra: — Milyen szép!

Anyja mintha csak hallotta volna gondolatait, így szólt:

— Ha életben maradsz, fiam, ha okos leszel és a veszélyt elkerülöd, te is olyan erős és szép leszel egyszer, mint az apád és olyan koronát fogsz hordani, mint ő.

Bambi mélyet lélegzett. A szíve tele lett boldogsággal és sejtélemmel.”

A meseregény rövid részletéből egyértelműen kitűnik, hogy a gyermek Bambi mennyire felnéz az apjára, milyen sokat remél tőle. S az is egyértelmű, hogy az apáknak kitüntetett szerepük van a család életében. Fontosnak érzem hangsúlyozni ezt a két mozzanatot, mert úgy érzem, kevés fiatal férfi kapta/kapja meg azt a nevelést, hogy a családon belül megtalálja a helyét. Én sem voltam felkészült, amikor első gyermekem született, s bizony négynek kellett megszületnie ahhoz, hogy elmondhassam, kezdem sejteni a férfi és apaszerep fontosságát és ennek kereteit. De ennek a sejtésnek egyik kulcsfontosságú része az az üzenet, hogy Isten nélkül nem lesz egyedül erőnk a helyes úton tudni felnövekvő gyerekeinket. Ezért köszönöm és támogatom a közös imádságot, ami jellemzi közösségünket.

A három éve megalakult Apaklub életképességének jele, hogy a drasztikusan változó külső körülményekhez alkalmazkodva töretlenül fennáll. Tagjai minden páratlan hét keddi napját törekednek felszabadítani naptárunkban és a szívükben is. Az alábbiakban ezekből a szívekből jövő gondolatokat adjuk közre ízelítőnek:

„Megalakulásától napjainkig számos változáson ment át a klub. Keretei megváltoztak, egyszerűbbé lettek. Megállapodtunk az apukákkal, hogy a rendelkezésre álló időt három fél órás részre osztjuk. Ennek értelmében legyen benne egy szabadon választott téma feldolgozása, katekézis, és kötetlen beszélgetés. Megállapodtunk abban is, hogy időnként dicsőítéseken is részt veszünk, illetve keresztutat járunk. Részt vettünk a plébániai csoportok szentmiséjén. Sajnos ez az időszak nem kedvez a személyes találkozásnak, a közösségi programoknak. Örömmel tapasztaljuk, hogy új tagok is csatlakoztak hozzánk és aktivitásukkal, személyiségükkel színesítik találkozásainkat. Várjuk a személyes összejövetelek lehetőségeit, várjuk, hogy azokat – mielőbb – a közösségi házban tarthassuk!”

„Nagyon várom az alkalmakat, mert az apatársakkal együtt töltött idő engem mindig nagyon feltölt. Életünk fontos része a szentmise, de ott a tanításra nincs lehetőségünk reflektálni, hozzátenni a gondolatainkat, esetleg belekérdezni vagy megismerni a többiek érzéseit, véleményét. Itt szabadon tudunk beszélgetni, hiszen egyik alapszabályunk, hogy nem adjuk ki egymást, meghallgatunk, és nem véleményezünk. Nagyon színesek és eltérőek a vélemények, mivel széles skálán mozog az életkorunk és ezáltal a családi tapasztalataink, de közös bennünk, hogy

valamennyien édesapák vagyunk, vagy vágyódunk arra, hogy azzá lehessünk. Ezt az elköteleződést komolyan vesszük, és ez meghatározza életünket is.”

„Számomra felemelő tapasztalat, hogy az Apaklubnak nem csak gyakorló édesapák lehetnek a tagjai. Például még én sem vagyok édesapa... Ez az élethelyzet az Apaklub tagjaként mégsem idegenséggérzettel, és nem is valamiféle ürességgel tölt el, hanem reménységgel. Különös, ez most esik le nekem, hogy a kedd esti találkozások során mintegy az apatársakon keresztül megsokszorozódva, beleértve a diakónusunkat is, egy kicsit mintha elővételezett módon apasággal és a jövőbeli önmagammal találkoznék. Hogyan lehetséges ez? Talán úgy, hogyha mindenki a menyeyi Atyának és a Szűzanyának édes gyermeke, akkor emiatt lehetünk egyszerre édesanyja vagy édesapja és testvére is egymásnak. Valahogy úgy, ahogy Zeuszra a Zeusz táplálta királyok fejedelmeként tekintettek az ókori görögök. Mi pedig Jézust nevezük testvérünknek és királyunknak és táplálékunknak.”

„Az Apaklub közösség, s jó olyan közösséghez tartozni, akiknek hasonló kérdéseik, céljaik vannak. A közösségből adódóan jó, ha van kivel megosztani örömünket, bánatunkat; mert így «fél szavakból» is megértjük egymást. Szent József ünnepe az édesapák ünnepe. S ebben a közösségben mi is ott vagyunk. Kell tudatosítani ezt magunkban, mert ez a szerep méltóságot ad. Ez a méltóság pedig kell ahhoz, hogy gyermekeinket helyesen tudjuk nevelni Isten és embertársaink javára.”

„Az Apaklubban olyan gyakorló és leendő édesapákkal lehetek együtt, akik életüket nem kizárólag a maguk erejéből szeretnék élni. Jézusban egymásra figyelve helye van imának, egymástól tanulásnak, fájdalmak, aggodalmak és örömök megosztásának, őszinte beszédnek, néha akár vitának. Megerősítő azok között lenni, akik ugyanabba a sziklába kapaszkodnak mindennapjaikban.”

Talán ez a színes körkép segít bátorítani a még nem-klubtag édesapákat (vagy reménybeli édesapákat), akiknek jólesne kéthetente időt szakítani közös imára, tanulásra, lelki feltöltődésre. Jelentkezni Pernitz Ákos diakónus testvérünknel lehet.

Medgyessy Ferenc és a klubtagok

„Derüljön ránk a mi Urunk, Istenünk fényessége, kezünk munkáját erősítsd meg, és áldd meg kezünk munkáját!” (90. zsoltár, részlet)

A könyvtárosok

Alig néhány hónapja ismerhettük meg a Rédey-Keresztény házaspárt, de máris aktív tagjai lettek a plébániai közösségünknek. János rendszeresen ministrál és lektori szolgálatot is vállal a miséken. Bekapcsolódtak a Betlehem Csillaga fiatal házaspárba, szívesen csevegnek az Éterbárban és lelkesen vesznek részt a felnőtt (F) takarítókkal a templomi porciák begyűjtésében is. Egy közös sétánk során derült ki, hogy Júlia és János is könyvtárosként dolgozik.

Azt szokták mondani, hogy az ellentétek vonzzák egymást. Hasonló területen tevékenykedtek, ezért rátok nem nagyon illik ez a séma. Az egyetemen ismerkedtetek meg?

JÚLIA – Igen, de nem volt szerelem első látásra. Passzív ismeretségben telt el néhány év, amikor egyszer csak jött egy szikra, és elkezdtünk randizni.

JÁNOS – Mindketten az ELTE bölcsészkarára jártunk, egy év különbséggel kezdtük el a klasszika-filológia szakot. Ez gyakorlatilag a latin és ógörög nyelvet és irodalmat takarja. Egy tanszéki esten találkoztunk először, ahol a hírhedten „emberevő” tanszékvezető a latin nyelvismeret kapcsán mélyen belegázolt Júlia lelkébe. Ő pitye-

regve kirohant, és én utána mentem. Vigasztalni próbáltam szegényt, és ekkor még persze semmi sem alakult ki köztünk. Később a reneszánsz tanulmányok mesterképzési szakra már én beszéltem rá, de még ez sem volt tudatos. Nagyon kevesen voltunk ezen a szakon, így elkerülhetetlen volt, hogy többször összetalálkozzunk. Egyszer egy szakkönyv kikölcsönzésében segített nekem Júlia, és innentől egyre közelebb kerültünk egymáshoz.

Kezdődő kapcsolatunkat fél év távollét tette próbára, mert Júlia Krakkóban tanult egy Erasmus-ösztöndíjjal. Bár nem találkoztunk hat hónapig, de sokat beszélgettünk egymással az interneten keresztül. Egy idő után mindketten rájöttünk, hogy nem érdemes már tovább keresni az „igazit”.

Hogyan jött a könyvtárszak az életetekbe?

JÚLIA – Sehogya! Könyvtárszakot egyikünk sem végzett. Az egyik tanárunk szólt, hogy az Országos Széchényi Könyvtárba (OSZK) keresnek munkatársat. Így került János oda. Hozzám pedig egy barátunkon keresztül jutott el az a felhívás, hogy az Egyetemi Könyvtárba keresnek régi könyvest. Itt nem volt feltétel a könyvtáros végzettség, viszont fontos volt a latin nyelvtudás és egyéb nyelvek ismerete is. Mivel éppen a diplomamunkámon dolgoztam, kapóra jött ez az állás.

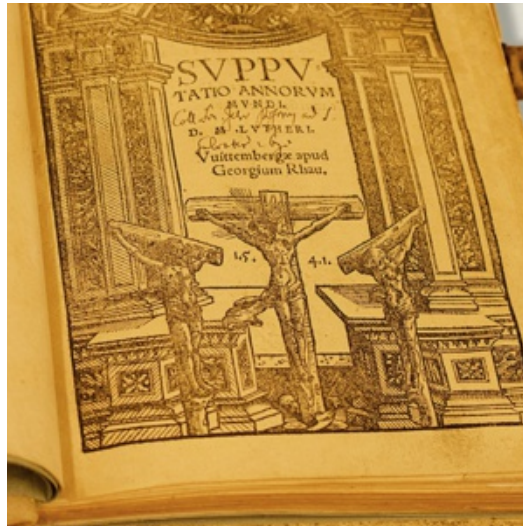
Mi a munkátok a könyvtárban?

JÁNOS – A Széchényi Könyvtárban van egy úgynevezett müncheni gyűjtemény. Ez egy olyan, a XVII–XIX. században keletkezett dokumentumokat tartalmazó gyűjtemény, amelyet a XIX. században bajor szakrend szerint alakítottak ki. Az OSZK milliós nagyságrendű különgyűjteményi állományán belül ez több tízezres darabszámot jelent. A rendezési elve elég bonyolult, de a kor színvonalának megfelelő volt. Ezek nem kaptak új jelzetet, és nem kerültek be az online katalógusba sem, nincsenek megfelelően feldolgozva. Általában megvannak az eredeti katalóguslapok, szép kalligrafikus írással kitöltve, és ebből meg magukból a könyvekből kiindulva történik a formai feltárás. Nyilvántartásba vesszük a műveket címük, szerzőjük, a nyomtatás helye, illetve éve szerint. Van, ahol hiányosak az adatok, és olyankor egy kis nyomozással más nemzeti könyvtárak adataiból szükséges azokat felderíteni. Jelenleg az otthonról is elérhető katalógizáló szoftver segítségével úgynevezett tárgyi melléktételeket ellenőrzök. Ezek egységes rendszer szerint felveendő kiegészítő adatok, amelyek a könyv tartalmára utalnak. Első hallásra talán eléggé monoton munkának tűnhet, de sok mindent kaptam ettől a feladattól. Először is nyugodtságra és kellő önfegyelemre nevel. Az ellenőrzésekhez folyamatosan kutatni kell a ma már jobbra interneten is elérhető adatbázisokban és segédkönyvekben. Ennek következtében rengeteg új ismerettel találkozom, amit vagy fel tudok használni a doktori képzésben folytatott kutatásaimhoz, vagy egyszerűen a világra való rálátásomat szélesíti.

Ha már megemlítetted a doktori képzést, mesélnétek erről is?

JÁNOS – A XVIII. századi Magyarország latin nyelvű, rendi költészetét kutatom. Ezek különböző főúri ünnepségek (pl. ispánavatás, püspök beiktatása vagy halálesemény) alkalmából íródott művek. Arra vagyok kíváncsi, hogy a korabeli királyi Magyarország politikai élete hogyan csapódik le ezekben a versekben. Érdekel az is, hogy ez a fajta alkalmi költészet milyen módon hat vissza a társadalmi és politikai életre. A XVIII. századi latin nyelvű irodalom kutatása azért lehet hiánypótló, mert egészen 1844-ig a latin nyelv is hivatalos nyelv volt. Ezt a nyelvet is párhuzamosan használták a különböző nemzeti nyelvek mellett, mint amilyen a magyar. Innét nézve pedig csak az utóbbi száz kétszáz év fejleménye a magyar nyelvű irodalomról szóló irodalomtörténet-írás.

JÚLIA – Én még csak elsőéves doktoranda vagyok, de majdani disszertációm egy XVI. századi, flamand származású, ám élete utolsó éveiben Pozsonyban működő humanista könyvtárának felkutatásáról fog szólni. Elsősorban az érdekel, hogy ez a humanista szerző hogyan olvasta, közelítette meg az ókori drámák témáját, nyelvezett, hogyan fordította le őket ógörög-ről latinra. Ehhez nemcsak a Milánóban fennmaradt kézirataik adnak segítséget, hanem levelezésének egy-egy darabja, illetve a könyvgyűjteményének az Egyetemi Könyvtárban található kötetei.

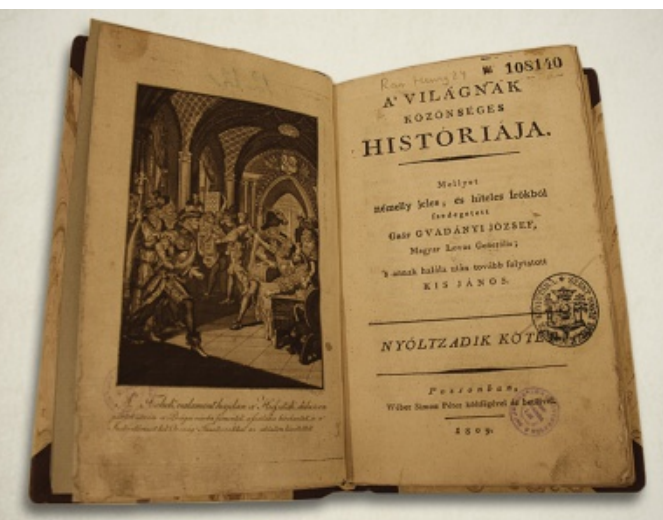

Júlia, te milyen területen ténykedsz a könyvtárban?

JÚLIA – Az ELTE Egyetemi Könyvtárba 2019-ben azért vettek fel, hogy a XVIII. századi gyűjtemény feldolgozását kezdjem el. Ez annyiban hasonlított János munkájára, hogy csak a katalóguscédulákból lehetett tájékozódni a gyűjteményről. Nagyon nehezen láttam hozzá, mert semmilyen könyvtáros képzettségem nem volt, de nagy segítségemre voltak a kollégáim.

Betanulásként először XIX. századi kisnyomtatványokat bíztak rám, amit ugyanúgy katalogizálni kellett.

Egy könyvtárban nagyon fontos a kereshetőség. Erre évszázadokon át a cédulakatalógust használták, amiben szerzők szerint vannak felsorolva a könyvek. Nálunk a muzeális állomány nagyjából 150.000 dokumentumot ölel fel. Ahhoz például, hogy megmondjuk, ebből mennyi keletkezett a XVIII. században, több ezer cédulát kellene átnézni. Az elektronikus katalógusban viszont minden felvitt paraméter alapján kereshetők a művek.

Emellett rengeteg más feladatot is el kell látnom. Az idén kaptam könyvtárszakos hallgatókat gyakoronokként. Rendszeresen tartok könyvbemutatókat is a régi könyves anyagból. Például válogattam már össze egyazon korszakból való különböző nyelvű Bibliákat, bibliasegédleteket, -kommentárokat. Ha jönnek hozzánk látogatócsoportok, akkor őket először körbevezetik

a „könyvtárpalotában” és a program második része egy tematikus könyvbemutató. A restaurátor műhellyel szoktam még egyeztetni, ha rossz állapotú kötet kerül a kezembe. Ha egy kiállítást rendezünk be, szintén az ő segítségükre van szükség.

Mindezen felül önkéntes segítőként részt veszek a könyv-örökbefogadási programban is. Jótékonysági akciónkban akár csekély összegért is örökbe fogadható már egy könyv, a restaurálásakor pedig bekerül a könyvbe az örökbefogadó neve is. Utoljára a francia nagykövetség fogadott örökbe egy metszetgyűjteményt. A könyv restaurálásakor a szétszedett kötet tábla alól két kódexlap került elő, amin a szöveg mellett kotta is volt. Az ilyenekért szeretem a munkámat! Nagyon sokrétű, és nem kell mindig az asztalhoz szögezve ülnöm.

Az olvasói kérések azok, amelyek a legtöbb problémát előhozzák, de ezek segítségével lehet legjobban megismerni az állományt. Egy-egy különleges kérdés esetén kulturális ügyekben szinte detektívként nyomozunk a kért anyag után.

Kimondható tehát rólatok, hogy kissé a reneszánsz ember rejtőzik bennetek 2021-ben, legalábbis a nyelvismeretek tekintetében. Hány nyelven beszéltek?

JÁNOS – A magyar mellett angolul beszélek; franciául, spanyolul, latinul és ógörögül csak olvasni tudok. Németül és horvátul szeretnék még megtanulni. Hogy a reneszánsz ember rejtőzik bennünk? Végül is igen.

De talán nem is annyira a nyelvtudás felől, hanem inkább a reneszánsz korban és a napjainkban is megfigyelhető információ-robbanás közötti hasonlóság felől nézve. Mert ugyanazzal kell megbirkóznunk, mint a reneszánsz tudósainak: az információrendezés és -tárolás hatékony módjainak megtalálásával.

JÚLIA – A latin, ógörög, német és az angol nyelveket megfelelő szinten bírom. Tanultam egy keveset franciául, lengyelül és oroszul. Most éppen csehül tanulok.

Már gyerekként szerettem volna megérteni, hogy mit mond a Kisvakond, és régi vágyam, hogy együtt tudjak énekelni Karel Gottal. Egyébként meg kedvelem Menzel filmjeit, és jó lenne a csehszlovák filmeket eredeti nyelven nézni. Mindketten érdeklődünk a cseh kultúra iránt, ezért is volt Prágában a nászutunk.

JÁNOS – Igen, a csehszlovák filmek közös érdeklődésünk egy újabb kedves-kedvenc színfoltját jelentik.

Ha valaki azt gondolta eddig, hogy a könyvtáros penészes szagú öregúr vagy morcos vénkisasszony, számára itt az ellenpélda. Gondolom, nem vagyok egyedül azzal a véleményemmel, hogy Júliában és Jánosban nem hétköznapi embereket ismerhettünk meg. Ők mintát adhatnak nagyon sok mai fiatalnak arra, hogy van élet a lájkokon kívül is, és nem feltétlen ódivatú dolog a latinus műveltség sem. Örülök, hogy kicsit mindannyian bepillanthattunk életükbe. Köszönöm az interjút!

Kiss István

Az albertfalvi templomi énekkar története

4. rész: Az énekkar többi szolgálata

Mesélő: Kocsis István

Úrnapi körmenet

Sok olyan dolog van az egyházközség történetében, melyekről eddig nem volt szó, de mindig kapcsolatban volt az énekkarral is. Talán azzal kezdeném, ami Albertfalva jó részének ledózerolása előtt történt.

Szép szokás volt, hogy az úrnapi körmenet útvonalát sok szorgos kéz már hajnalban feldíszítette virágszirmokból, virágfejekből és részben frissen kaszált fűből készült csodálatos virágszőnyeggel. A körmenet útvonala akkor a Bükköny utca, Herend utca, Sáfrány utca és Albertfalva utca volt. (A Sáfrány utca

akkor még a Kondorosi útnál, a pataknál véget ért és csak egy kis gyaloghíd kötötte össze a Tétényi úttal. Az úttest is sokkal keskenyebb köves út volt, igen csekély forgalommal). Az útvonalon a négy oltár magánházak nyitott kapuiban, lombokból, virágokból készült sátrakban volt felállítva. Középen az oltár, hófehér terítővel leterítve. Az Oltáriszentség számára kis emelvény, vagy tabernákulum volt készítve. Az úttesttől az oltárig is virágszőnyeg vezetett.

Az úttest fordulóiban és néhány helyen az egyenes szakaszokon is nagyon szép, az Oltáriszentséget különbözőképpen szimbolizáló kompozíció volt virágokból, szirmokból kirakva. Az oltárok helyei, az említett kompozíciók egyes családokhoz kötődtek, akik köré egy-egy kis segítő csoport alakult. Ők minden évben, már hajnalban ott voltak.

A virágok és virágszirmok gyűjtése már napokkal előbb megkezdődött. Mindezen munkákban az énekkar apraja-nagyja is részt vett.

Ezek a virágszőnyegek messze földön híresek voltak. Legismertebb a budaörsi, budafoki és az albertfalvi volt. Az első kettő volt a híresebb, de nekem a miénk tetszett legjobban. A helyi adottságok is jobbak, mert az útvonal sík terep és alkalmasabb a virágszőnyeg készítésére.

Ez a hagyomány az új Albertfalván is folytatódott, de rövidített útvonalon, az oltárok helyei is megváltoztak és azok készítői is. Az első oltár a plébánia kerítésébe beépített kőkereszt köré épült. (Ez a kereszt korábban a Fehérvári út elején állt, ahonnan a falu átépítésekor ide menekítették). Az oltár gazdája és díszítésének megalkotója Kocsis Jutka volt. A második oltár az akkor még álló falra került, ami mögül a vegyigyárat közben lebontották. Ezt az oltárt az ifjúság vállalta, Murányi Kati vezetésével. Az útvonal a ma már Kenderesi útra befordult. A harmadik oltár az egyik magánház kerítésébe került. Ezt Palotai Erzsébet vállalta. A negyedik oltár már a templomkertben volt, a keresztelő kápolna külső falára építve. Ennek a gazdái és megalkotói a Fehérvári lányok: Bori, Juli, Erzsi voltak. Természetesen a legtöbben az énekarhoz tartoztak.

Albertfalvi úrnapi virágszőnyeg

Karácsony

Karácsony előtt, a keresztelőkápolnába kerül a betlehem. (Valószínű, hogy már a templom kezdeti időszaka óta, mert amikor én megismertem, a templom még csak nyolc éves volt és már volt betlehem).

Hogy korábban kik csinálták, nem tudom, de mindig szép volt. Egy idő után előbb besegítettünk, majd végleg ránk maradt a Betlehem fölállítás. Jutka vette át a vezetést, valamelyest áttervezte és néhány énekkari tag segítségével mi csináltuk Jutka haláláig, 2009-ig.

Az alapja mindig egy nagy lap, ami valószínű, hogy még a régi templomból került ide. Ez ráfeküdt a keresztelőmedencére és erre került a betlehemi istálló, a jászol a kis Jézussal, a szobrok és a díszítések.

Ezt az istállót valaki még a háborús időkben készíthette cukrosládákból, mert rendes deszkához nem lehetett hozzájutni. Sokáig mi is ezt használtuk. Mikor már nagyon rozoga volt, nekem sikerült egy újat fabrikálnom, ami valamennyire hasonlít a régire. A váza jó masszív deszkákból készült. Hogy ne látsszon a nyers deszkafelület, mindent bevontam akácfa kéreggel, amit véletlenül sikerült szereznem. A háztetőhöz és az istálló tetejéhez vidékről kaptam kézzel aratott töretlen szalmát. Remélem, ez sokáig bírja majd. A hátfal borítására zöld bársony függönyanyagot szerzett Jutka, amit szalmából készült csillagokkal díszített. A gipszfigurák az eredetiek maradtak, csak a kisebb kopásokat kellett korrigálni. Akkoriban a napkeleti bölcseket csak vízkeresztkor helyezték ki.

Húsvét

A szentsír most is a keresztelőkápolnába került. Ennek gazdái évtizedekig a Fehérvári lányok voltak. Mi csak segítettünk felállítani. A kápolnát gyönyörű fehér selyemmel vonták be. A templom falán, a mennyezettől hosszú fehér selyemstóla lógott, ami alul szétnyílt a kápolnabejárat két felső sarkáig. Ott egy-egy gyűrűvel összefogva rögzítették és mindkét oldalon még tovább lógott egy méternyit. A felső részét gombostűkkel összefogták, úgy, hogy a falat teljesen befedte. Erre volt egy fakereszt függesztve, aminek felső ágán egy valódi töviskoszorú lógott. Krisztus sebeit a kereszt alá, a selyemdrapériára tűzött vörös szegfűk ábrázolták.

Ennek felépítése nem volt könnyű feladat. Szerencsére volt a templomban egy hatalmas kétágú, kitolható létra, ami a mennyezetig ért. A magasban lévő műveletekhez kiválóan alkalmas volt. A selyemdrapéria és a kereszt fölakasztása az én feladatom volt. A szegfűket mindig Palotai Erzs (nekünk csak Pösze) tűzte fel. A létra kezeléséhez is több emberre volt szükség. A szentsír is gyönyörű fehér selyemmel volt bevonva. A halott Úrjézus kihelyezése nagypénteken kizárólag Bori tisztsége volt. Addig azt is fehér selyemkendő fedte.

Az ünnepeken kívül rengeteg teendő volt még, amiből az énekkar tagjai is kivették a részüket.

Templomtakarítás

A takarítást kevés segítséggel a Fehérvári lányok végezték évtizedekig. Egyszer kaptak valami kis honoráriumot Guszti Atyától.

Ebből beüvegeztették a sekrestye fölött lévő oratóriumot, ami addig nyitottan állt és lomtárként használták. Így lett a kórusnak rendes próbahelye.

Templomdíszítés

A Fehérvári lányok minden héten hajnalban kimentek a virágpiacra és megvették az aheti virágokat és a szükséges időben kihelyezték és ápolták is. A templom virágdíszítése mindig szép, kifogástalan volt.

Mosás, vasalás

Mi, közönséges templomba járók, nem is tudjuk elképzelni, mekkora munka van amögött, hogy a szentmise kellékei – az oltárterítőtől az albáig – mindig hófehérre mosva, kikeményítve, vasalva kifogástalanok legyenek. Kik csinálták? A Fehérvári lányok. (Ennél kevesebb érdemért is avattak már szentté embereket.)

A Szent Erzsébet-ablak

Az utolsó ablaknak, ami a templom jobb oldalán és a kórus oldalfalában van, már csak normál üveg jutott. Akkor már háború volt és nyilván nem volt több adományozó. Nándi atya kezdeményezésére, az ő jelentős hozzájárulásával, az énekkar egy szép festett ólomüveg ablakot készített, ami a kenyérszító Szent Erzsébetet ábrázolja.

Szűz Mária-oltárkép

Ez egy különleges kép, aminek az eredete is különleges. Középkék nemez alapra van ráapplikálva különböző anyagokból Szűz Máriának, a Magyarok Nagyasszonyának hatalmas állóképe. Ez a kép 1938-ban, a Hősök terén, az Eucharisztikus Kongresszus főoltárát díszítette. Valahogyan az akkor már tervbe vett albertfalvi templomnak adományozták. Most is ott van a sekrestye bejáratánál, a Mária-oltár fölött.

Az idők folyamán részben a molyok rágták, meg jó néhány évtized is eltelt, így siralmas állapotba került és restaurálásra szorult. István atya beleegyezett, hogy mi saját költségünkre restauráltathassuk. Jutka elment a Képzőművészeti Akadémiára, ahol ajánlottak neki egy művésznőt, aki még foglalkozik ezzel a művészettel. Ő vállalta is. Most már csak az alap volt a kérdés: hol kaphatunk ilyen nemezt, ilyen színben és ilyen óriás méretben?

Sok utánajárás után, a Kőszegi Nemez- és Posztógyárban vállalták, hogy nekem külön elkészítik a nemezt. Le is szállították. A művész nő gyönyörűen átrakta a képet és mi nagy örömmel, saját kezűleg visszahelyeztük az oltár fölé.

A szentély

A II. Vatikáni Zsinat rendelkezései és ajánlásai a mi templomunkban szörnyű következményekkel jártak. Mindenhol szembemiséző oltárt kellett építeni, hogy a miséző pap közelebb kerüljön a hívekhez. Ez szép és helyes gondolat. A meglévő főoltárt, ha szükséges, el lehet bontani, de nem kötelező.

Mi történt nálunk? Az áldoztató rácsot elbontották, mert a szentélyt meg kellett hosszabbítani és a szembemiséző oltárnak megfelelő helyet kialakítani. Ez rendben van. De az oltár senkinek nem volt útjában, mégis lebontották. A templom tervezője a templom védőszentjének, Szent Mihálynak a szobrát az oltár fölé helyezte, amint egyik kezével az Oltáriszentséget tartja, másik kezében karddal védelmezi az alatta lévő tabernákulumban rejlő Oltáriszentséget. Az oltár és a tabernákulum eltűnt, így szegény Szent Mihály funkció nélkül maradt, az Oltáriszentség pedig átkerült a Jézus Szíve-oltár tabernákulumába.

Elsőáldozás a régi szentélyben

Így mindig le kellett menni Érte és a szentmise végén vissza kellett vinni. Az oltár helye üresen tátongott. Igazi funkciót soha nem találtak neki. Raktak oda pálmákat, odaült a miséző pap és a ministránsok Szent Mihály alá, de igazi megoldás nem született. Mi a kórusról állandóan ezt a szerencsétlenkedést láttuk. Ráadásul a ministránsok szedett-vedett, régi thonet székeken ültek, így a szentélyben soha nem volt rend.

Csak ráadásként, a szentély csúcsíves bemélyedésének hátfalát, ahol az angyalok lebegnek, Guszti atya valamilyen meggondolásból aranyszínűre festette. Csakhogy ez az „arany” festék rövidesen elkezdett foltosodni. Nagyon csúnya volt.

Mikor István atya lett a plébános, aki régi jó barátunk volt, sokat tanakodtunk, mit lehetne tenni? Az első az volt, hogy Jutka ismét elment a képzőművészeti egyetemre és néhány fiatal hallgatóval megállapodott, hogy a mi költségünkre restaurálják a hátfalat, így újra fehér lett, ami az angyalokat is jobban érvényesíti.

A következő a szentély volt. Nagy sokára sikerült István atya aggályoskodását legyőzni. Amelyik oltárt lebontották, a helyére tilos volt újat építeni. Adódott egy olyan megoldás, hogy pasztofóriumot (tabernákulumot) építtetünk, aminek nincs kötött formája, tehát hasonlíthat akár egy oltárra is. Az egyházmegyei hatóság művészeti szakértője hosszú, kemény vitát folytatott Jutkával, de végül megadta az engedélyt.

Volt egy belsőépítész barátunk, aki elkészítette a terveket, egy régi, jó, igazi asztalosmester kivitelezte és megszületett a mai megoldás. Hogy a szentélyben rendet rakjunk, a thonet székek helyére keményfából készült, masszív padok kerültek, ahol az összes ministráns elfér. A miséző pap pedig visszakerült eredeti helyére, vagyis a jobboldali, nagy, színes ablakba épített trónszékbe. (Eredetileg a trónszék fölé baldachint is építettek).

Az új megoldás érdekessége még, hogy az egésznek a tartója a régi oltár asztala, amit a bontáskor otthagytak, mert olyan nehéz volt és a hátfalnak támasztva végig ott is maradt. Szent Mihály is visszakapta eredeti feladatát és a régi énekkar is befejezte jó négy évtizedes működését a Jóisten segítségével.

Kocsis István

Albertfalva 200 éves

ALBERTFALVA 200 ÉVES

1819–2019

Fejezetek Albertfalva életéből

Szerkesztette
DR. MÁTÉ RÓBERT

ALBERTFALVI LOKÁLPATRIÓTA EGYESÜLET
TINTA KÖNYVKIADÓ

Két évvel ezelőtt, 2019-ben Albertfalva lakossága számos programmal és megemlékezés-sel ünnepelte a városrész – egykori önálló falu – megalapításának kétszázadik évfordulóját. Ez a kiadvány a bicentenárium alkalmából rendezett ünnepi előadás-sorozatban és Albert Kázmér herceg, a névadó és alapító mellszobrának avatásán elhangzott előadásokat és ünnepi beszédeket tartalmazza.

A kötetben található írások felvillantanak egy-egy fejezetet Albertfalva történetéből a római kortól napjainkig. A könyvet lapozgatva az olvasó megismerkedhet többek között a legújabb lokális régészeti eredményekkel, a névadó Albert herceg életével

és közéleti szerepével, az albertfalvi repülőgépgyár történetével; számos érdekességet megtudhat a helyi asztalosiparról, különös tekintettel Mahunka Imre bútorgyáros munkásságára, továbbá rálátást kaphat Albertfalva hitéletére.

Albertfalva hitéletének történetét Madaras Gábor mutatja be; Sümegh László Albertfalva 200 évének főbb történéseit ismerteti. A témákban való elmélyülést az írásokhoz tartozó számos színes fénykép is segíti.

Ajánljuk ezt a kiadványt mindenkinek; felnőtteknek ismeretbővítésre, gyerekeknek ismeretszerzésre, hogy hiteles forrásból ismerjék meg Albertfalva történetét.

Különösen érdekes a kötet a napjainkban Albertfalván lakók számára, hiszen megismerhetik a korábban itt élők iparkodását, tenni akarását, és erőt meríthetnek korunk kihívásainak legyőzéséhez az ősök küzdelmeiből, sikereiből.

A színes képekkel illusztrált kötetet Dr. Máté Róbert szerkesztette és a TINTA Könyvkiadó és az Albertfalvi Lokálpatrióta Egyesület közös kiadásában jelent meg.

A könyv megjelentetését Újbuda Önkormányzata támogatta.

Az albertfalvi egyházközség tagjai a kiadványt a TINTA Könyvkiadótól jelentős kedvezménnyel vásárolhatják meg.

Kiss Gábor

Albertfalva névadója, Albert Kázmér szász-tescheni herceg és felesége, Mária Terézia lánya, Mária Krisztina Habsburg főhercegnő portréja

Egy telefonbeszélgetés

M: Cső Zsófi!

Zs: Cső Mis!!

M: Semmi.

Zs: ...

M: Háháhááá. Hallod, kéne írni egy cikket az Egyházközségi Levélbe.

Zs: Szuper, de miről?

M: Hát, lehetne egy kis évvisszefoglaló, meg a végén bepromózhatnánk a Csillagtábort.

Zs: De nem történt semmi ebben az évben. Miről lehetne írni?

M: Azért ez nem igaz, egész sok program volt. Mondjuk azt meg kell hagyni, hogy a gyerekekkel nem nagyon találkoztunk.

Zs: Igen, és nagyon sajnálom, hiányzik már a személyes találkozás velük.

M: Nekem is. Remélem, mihamarabb tudunk majd újra oratóriumot szervezni.

Zs: Ja, még szeptemberben volt élőben. Emlékszel? Kelenvölgybe mentünk.

M: Tényleg, volt egy akadályverseny is.

Zs: Meg egy különleges keresztút, amit Zoli atya tartott. És volt még egy októberben is.

Amúgy az megvan, hogy az volt az utolsó oratórium az alsó hittanteremben?

M: Hmm, kár, hogy nem voltam ott. Mikiék esküvőjére készültem... Na de a lényeg az, hogy azért hiányozni fog az alsóhittan.

Zs: Nekem is, mennyi emlék!

M: Fel se lehetne sorolni.

Zs: Akkor ne is soroljuk fel! Inkább beszéljünk a pásztorjátékról!

M: Látod, ez egy jó ötlet. Most néztem, hogy már 471 megtekintésnél jár a YouTube-on.

Zs: Azta, az már majdnem 472!

M: Bizony, és tök jó visszajelzések is érkeztek. Repes a szívem, hogy ha személyesen nem is, de ilyen módon folytatni tudtuk a hagyományt.

Zs: Azért jól is lehet használni ezt az online világot. Például mi is tudtuk tartani a kapcsolatot az animátor közösséggel.

M: Ja, ja, ja, voltak képzések, online jártunk keresztutat együtt, voltak csapatépítők...

Zs: Nem is gondoltam volna, hogy a rabszolgás játék online is működik.

M: Várjál, ez leírva kicsit félreérthető lesz.

Zs: De ez csak egy játék, amikor ki kell találni, hogy melyik szó kihez tartozik.

M: Én ezt tudom, csak lehet, hogy nem minden olvasónak lenne tiszta. De végül is már elmondtad, hogy miről van szó, úgyhogy akkor hagyjuk benne.

Zs: Okker.

M: Beleírjuk amúgy, hogy mik vannak a képzéseken?

Zs: Á, nem, inkább beszéljünk a **Csillagtáborról**. Lesz idén?

M: Úgy tervezzük, hogy lesz, bízunk a legjobb forgatókönyvben.

Zs: Én biztos jövök, ez a nyaram egyik csúcspontja.

M: Na, örülök, akkor ketten már biztos leszünk. Kellenek is majd az animátorok, mert ha minden jól megy, **idén már 120 gyerek jön**.

Zs: 120? Az már majdnem 121. Hogyhogy bővítjük a férőhelyeket?

M: Tavaly egy nap alatt betelt a várólista is, így arra gondoltunk, hogy idén megemelhetnénk a létszámlimitet.

Zs: Hmm... Régebben amúgy volt szó korosztályos bontásról is, abból lesz valami?

M: Igen, kicsit átszervezzük a struktúrát, hogy mindenkinek a korosztályának megfelelő programokat, játékokat tudjunk biztosítani. Természetesen az elmúlt években fenomenálisan működő Vándorcillag csoport idén is elindul a nagyobbak számára.

Zs: Ezt örömmel hallom. Most jut eszembe, egy barátnőm keresztanyukájának a lányának az osztálytársának az öccsének a régi szobatársa kérdezte, hogy mikor lehet majd jelentkezni? Meg hol? Szokásosan a honlapon?

M: Persze, minden szokásosan, **július közepén indul a regisztráció, hirdetjük majd a levelezőlistán, a honlapon, a hirdetésekben, a plébánia Facebook oldalán**, szóval ahol csak lehet.

Zs: Ú, már nagyon várom, annyi jó programötletünk van már! Addigra amúgy kész lesz a közösségi ház?

M: Fú, nagyon remélem, hátha ott tudjuk majd tartani a képvétítést a tábor végén.

Zs: De várjál, ha lesz, akkor mikor lesz?

M: **Augusztus utolsó hetében, 23-a és 27-e között, hétfőtől péntekig.**

Zs: És szokásosan reggel 8-kor indul a program?

M: Persze, de ezeket úgyis megbeszéljük még.

Zs: Akkor lassan kész is a cikk?

M: Szerintem ja. Még azért a végére beszúrhatnánk valami viccet, nem?

Zs: Hát, jó. Tudsz valami jót?

M: Tudod, mi a közös a sasban és a vakondban?

Zs: ?

M: Mind a kettő a föld alatt él, kivéve a sas.

Zs: Hehehehheheheheeeeeeeee.

M: Na jó, lassan elköszönök.

Zs: Hehehehheheheheeeeeeeee. Bocsi, csak nagyon vicces volt a vicc. Amúgy valamikor majd elmehetnénk egy Csaknekedkislány koncertre.

M: Jaja, az nekem ilyen bakancslistás, vagy mi. Amúgy jó kis cikk lett ez, nem?

Zs: Állat lett, meg kell hagyni.

M: Mondhatni zsírpimpó.

Nagy Zsófi és Bató Mis!

A 2020/21-es tanév folyamán az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskola és Óvoda előkertjében iskolakertet hoztunk létre. Bizonyára már többen figyelemmel kísérték a kialakítását, mely során az épület udvarának eddig nem használt részét vettük birtokba.

De mi is az az iskolakert? A mai városi gyerekek egészen más környezetben nevelkednek, mint a korábbi generációk. Az iskolakerti tevékenység a kertészeti ismereteken túl magába foglalja környezetünk megóvásának és helyes használatának mintáit, a kreativitás egyik eszköze. A gyerekek környezetismereti tapasztalatokat szerezhetnek a meteorológiai állomás, a csapadékmérő vizsgálatával. A kert egyben az együtt munkálkodás örömét, feltöltődést és a közösség építését is szolgálja.

Az iskolások osztályonként haszonnövényeket termesztenek: ezen ősi alapvető emberi tevékenység beavat a világ rendjébe, tevékenykedtet, problémamegoldásra és munkára nevel. A környezettudatos nevelés, az ökológiai szemléletformálás része a csapadékvízgyűjtő és a komposztáló. Ezekkel a természet körfolyamatai megtapasztalhatók, a gyerekek virtuális élményeinek ellensúlyozásához valóságos élményeket biztosít. Mindezek erősítik a tananyag megértését. A kert hamarosan kiegészül madáretetővel, egy denevérházzal és egy rovarhotellel is.

A kültéri tantermet a fűszerkert és a virágoskert fogja közre, melyet a felsősök is különféle órákon, szép környezetben, a szabad levegőn használhatnak.

A természetismereti órákon kívül rajz, hittan és egyéb órák is tarthatók a kényelmes padok és asztalok mellett.

A munka fizikai és szakmai részét Horváth László Gábor kertészmérnök biztosította. A kert megvalósításában a Savio Alapítvány nyújtott segítséget, melyet ezúton is köszönünk a kedves Szülőknek és az alapítvány kuratóriumának.

*Farkasné Di Giovanni Judit
alsós igazgatóhelyettes*

Anyák napja a Don Boscóban

Nyílnak az orgonák, minden virágba borul. Nem véletlen, hogy az egyik legszebb hónapunk a Szűzanya hónapja. Valamennyi kismama kivirágozik, megszépül, aki gyermekét várja, ezért tartjuk május első vasárnapján az anyák napját.

Nagy volt a készülődés az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskolában. A gyerekek énekeket, verseket tanultak, ajándékokat barkácsoltak. Minden kicsi és nagy meglepetéssel szeretne volna köszönteni otthon, a családban az édesanyját. Néptánc műsorral is készültek a gyerekek, amit videó felvételen kaptak meg a szülők az összes alsós osztályban.

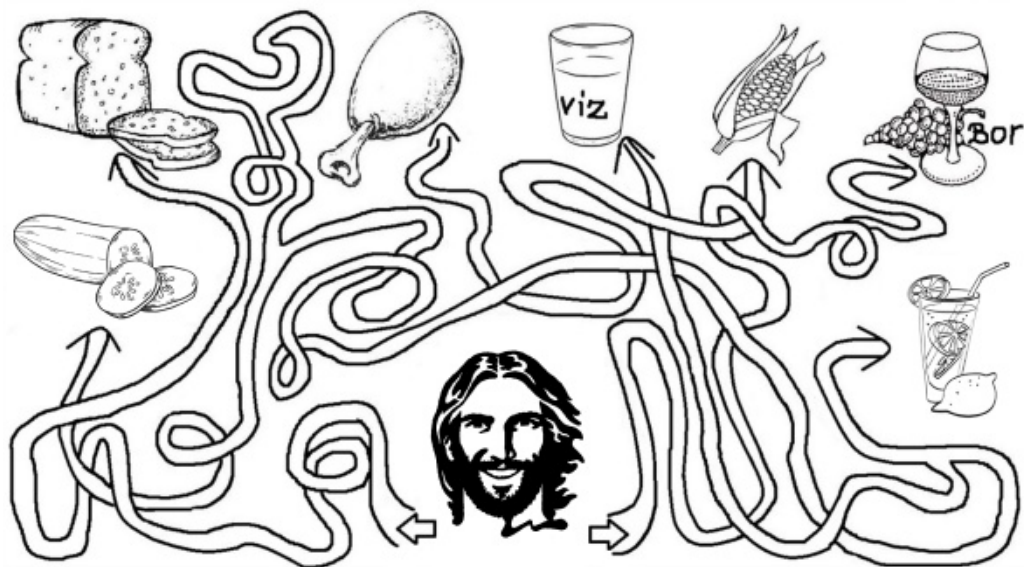

Minden kedves édesanyát imádságban ajánlottunk égi Édesanyánk és Szent Fia oltalmába. Isten éltesse mindnyájukat százezerszer!

*Nagyné Domonkos Judit
tanítónő*

Úrnapi útkereső

Jézus azt mondta: „az én testem valóban étel, az én vérem valóban ital.” Melyik ételben és italban vehetjük magunkhoz Jézus testét és véréét? Menj végig az úton Jézustól indulva, és keresd meg!

Úrnapi színező

Színezd ki a templom ablakát!

A számok színeket rejtenek:

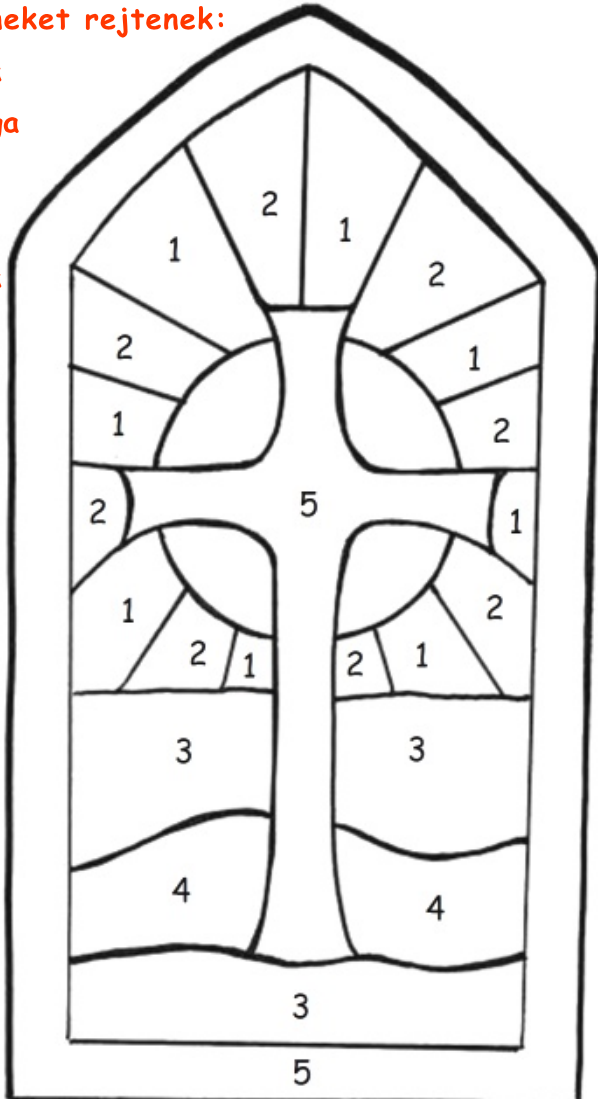
1= citromsárga

2= narancssárga

3= világoskék

4= sötétkék

5 = sötétbarna

Szent Mihály Közösségi Ház

Ízlelgessük, szokjunk hozzá ehhez a névhez! Azért gondoltuk, hogy jó név, mert Szent Mihály védelme alatt áll templomunk, mely Isten háza. A közösségi ház, az ő híveinek háza, szintén Szent Mihály szárnyai alatti menedék. Az sem elvetendő szempont, hogy albertfalviak többnyire angyalian viselkednek, így a közösségi házat az angyalok vezéréről érdemes elnevezni.

Ez még a javaslat, az ötlet volt. Azóta már sokkal többet jelent. Azért Szent Mihály Közösségi Ház, mert ezt a döntést hoztuk meg mi, az albertfalvi egyházközség közössége, családja. Együtt, közösen.

Most még csak egy név. Még csak egy kerítés mögött lassan formálódó épület. De már nem sokáig! Nemsokára ez lesz templomunk után a közösségünk második központja. Egy kuckó, ahol otthon érezhetjük magunkat, ahol együtt lehetünk, örülhetünk egymás társaságának. Sok élmény, felismerés, nevetés, szaladgálás, alkotás, beszélgetés, barátság, szerelem színhelye. Nem szolgáltatóközpont, nem művelődési ház, nem a fogyasztói társadalom újabb terméke, hanem közösségi tér.

A miénk.

Bene Lajos

**ALBERTFALVI
SZENT MIHÁLY
PLÉBÁNIA**

EZ NEM CSAK EGY HÁZ!

FOGJUNK ÖSSZE A KÖZÖSSÉGI HÁZÉRT!

SEGÍTS TE IS,

HOGY A KÖZÖSSÉG ÉLNI TUDJON!

Számlaszám: 10702215-19819442-51200002

**A megjegyzés rovatba:
közösségi ház - adomány - név**

“

MENJETEK

TEHÁT, TEGYÉTEK

tanítványommá

MIND A NÉPEKET!

.....> Mt 28,19

